

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

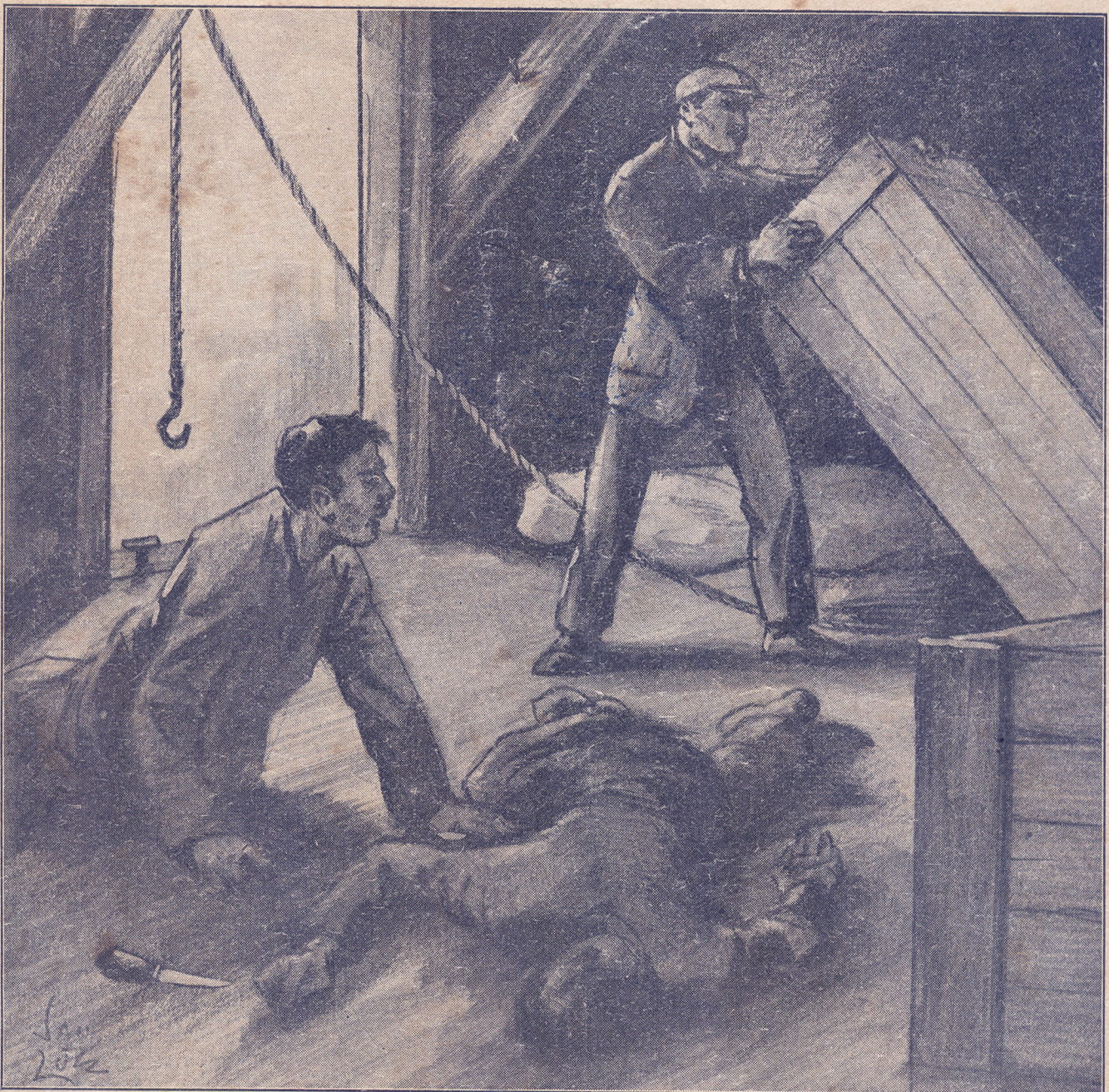
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 747

IN HET HART VAN WHITECHAPEL.

20 CENT.

Vlug koos hij een verhuiskist uit om er het koude lichaam in te leggen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

In het hart van Whitechapel

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET BRIEFJE.

Het was omstreeks elf uur in den morgen toen Gaston, de stokoude kamerdienaar van Lord William Aberdeen bescheiden op de deur klopte van de bibliotheek waar zijn meester zich op dat oogenblik bevond, en daar aankondigde:

— Daar is nummer zeventien, mylord! Hij vraagt of hij U even kan spreken.

Raffles keek op van het nummer van de Times dat hij las, zijn wenkbrauwen gingen een weinig de hoogte in, en hij mompelde voor zich heen:

— Nummer zeventien? Wat kan Jefferson mij te zeggen hebben?

Maar reeds hield de oude Gaston de deur open voor een man, zeker niet veel jonger dan hijzelf, gekromd door ouderdom, en met spierwit, dun haar. Hij was tamelijk goed gekleed.

De man bleef kalm staan, zonder een woord te zeggen, tot Gaston de deur achter hem gesloten had en was heengegaan, en deed toen een paar stappen toe op Raffles, onder het

losknoopen van zijn overjas en zijn vest. Uit een binnenzak daarvan haalde hij met bevende vingers een brief, dien hij Raffles toestak met de woorden:

— Die kwam vanmorgen, mylord! Een jongetje bracht hem. Er zat eerst een grootere envelop omheen met mijn naam erop, die heb ik natuurlijk opengemaakt, en deze brief zat erin, en een klein stukje papier, waarop geschreven stond: „Breng om godswil dit briefje dadelijk aan Lord Lister.” Het briefje kwam een uur geleden mylord — ik heb mij zooveel mogelijk gehaast!

— Dat kan ik me wel voorstellen Jefferson! zeidde Raffles vriendelijk, en hij klopte den ouden man zachtjes op den schouder. Hij rekende snel en in stilte uit, hoelang die brave grijsaard nu wel in zijn dienst moest zijn, als bemiddelaar tusschen den geheimzinnigen helper, en de ongelukkige bevolking der armste en vuilste wijken van Londen. Het moest wel ongeveer zijn van den tijd af, toen de Groot-

Onbekende voor het eerst rondging door de duisterste sloppen langs de haven, en bij een van die gelegenheden deze Jefferson kon redden — niet alleen van den dood, maar ook van de oneer, van de onuitwischbare schande.

En van dat oogenblik af was Jefferson Raffles blindelings toegedaan, en als „nummer zeventien” was hij opgenomen in het kleine, uitgelezen legertje van helpers, waarover Raffles de beschikking had.

Raffles had zijnen ouden bezoeker een stoel toegeschoven, nam een vouwbeen, en sneed de enveloppe van den brief open.

Hij bevatte slechts weinige woorden, maar die verklaarden ruimschoots de haast, die de schrijfster blijkbaar bewogen had :

„Mylord !

Een paar jaren geleden hebt gij mij bijgestaan in vreeselijke oogenblikken. Ik zal dat nooit vergeten. Thans verkeer ik weer in nood. Ik smeed U, help mij ! Jack, mijn man, is gisteren plotseling gestorven, na een tijdlang ziek te zijn geweest. Ik heb bijna geen geld meer. Maar er is nog iets anders, dat mij afschuw en vrees aanjaagt. Ik smeed U, mij te willen bezoeken en mij raad te geven.

Jane Bishop.”

Daaronder stond het adres — in het East End weliswaar, maar een der breedste en fatsoenlijkste straten.

Raffles vouwde den brief dicht, bedacht zich toen en verscheurde hem onmiddellijk in kleine snippers.

Hij stond een oogenblik in nadenken verzonken. Hij had zoovele honderden menschen kunnen helpen, in verreweg de meeste gevallen als Lord Aberdeen, dat zelfs een man met een stalen geheugen als hij, al die namen onmogelijk had kunnen onthouden.

Maar de kleine Jane Bishop herinnerde hij zich heel goed, en ook haren man, den bekwaamen, veelbelovenden ingenieur.

Destijds had hij Jane weten te ontrukken aan een omgeving, die haar ondergang zou hebben beteekend, als zij er langer had moeten vertoeven — aan de klauwen van een dronken stiefmoeder, en den invloed van een onverstilligen, ruwen vader.

Hij was opgetreden ten behoeve van Jack, die eenige jaren tevoren zooals bleek volkomen ten onrechte en door een lafhartigen mede-

minnaar beschuldigd was van bedrog, diefstal en ontvreemding op het ingenieurskantoor waar hij werkte. Raffles had die zaak niet alleen opgehelderd, maar den jongeman in staat gesteld zijn studies te voltooien, en met de kleine Jane in het huwelijk te treden, die aldus in een veilige haven scheen te zijn aangeland.

En nu had de dood dien armen knaap veel te vroeg achterhaald, en zij scheen in nood te zijn. Toen Raffles haar voor het eerst bijstond, geschiedde dat in omstandigheden, die het onvermijdelijk maakten, dat hij zich als John Raffles deed kennen. Reeds toen had hij haar gezegd dat zij slechts den ouden Jefferson behoefde te waarschuwen, als zij hem ooit nogmaals noodig mocht hebben. Toen vermoedde hij volstrekt niet dat dit nog ooit werkelijk het geval zou worden, nu zij den steun en de hulp had van een jongen, krachtigen man.

Nu hief Raffles met een ruk het hoofd op, en zeide tot Jefferson :

— Iemand roept mijn hulp in, oude vriend ! Mocht zij soms bij je komen, om naar den uitslag te vragen, voor ik tijd heb gevonden om haar te bezoeken, stel haar dan gerust, en zeg dat ik haar natuurlijk zal helpen !

— Dat wist ik wel, mylord ! zeide de oude man eenvoudig, zijn doffe oogen trouwhartig op het krachtige gelaat tegenover zich gevestigd. Heeft U nog een boodschap voor mij, mylord ?

— Niets anders dan dat ik hoop dat je het goed maakt, Jefferson ! Ga nu maar spoedig weer naar huis. En doe mijn groeten aan Sara, je brave vrouw.

Zoodra de oude boodschapper was heengegaan, drukte Raffles op een schelknop en zeide tot den ouden Gaston die binnentrad :

— Vraag mijnheer Brand of hij dadelijk hierkomt, tenminste wanneer hij thuis is !

— Mijnheer Brand is met den schimmel uit geweest, mylord, en verkleedt zich nu. Ik zal mijnheer gaan waarschuwen.

Er waren nog geen vier minuten verlopen, of de deur ging weer open, en Charles Brand trad binnen, nog met een roode kleur van den snellen rit.

— Heb je mij laten roepen, Edward ? Iets bijzonders ?

— Dat valt nu nog niet te zeggen ! Jane Bishop roept mijn hulp in ! Zij schijnt in groot gevaar te verkeerren ! Haar man is gisteren

gestorven.

Brand maakte een beweging van schrik.

— Dat is immers die jonge ingenieur, die je drie of vier jaren geleden hebt kunnen helpen in die oplichtingszaak?

— Ja, Brand, dezelfde.

— Ik herinner mij haar nog heel goed! Zij was heel mooi, en dol op haar Jack! Ik kan mij volstrekt niet begrijpen, wat er met haar gebeurd kan zijn. En hij geleek zoo sterk en flink, zoo kerngezond.

— Dien indruk kreeg ik ook, Brand. Intusschen, wij zullen het wel aanstonds weten, want wij gaan er natuurlijk heen! Je hebt toch zeker wel lust om mee te gaan?

— Ik ga mee — want misschien kan ik je wel helpen. Moeten wij ons vermommen?

— Dat is, geloof ik, het verstandigst, Brand! Wie weet wat er met haar gebeurd is — en daar in die wijk moeten wij steeds verdacht zijn op onaangename ontmoetingen! Een kwartier zal voldoende zijn. Laten wij ons haasten!

De twee mannen begaven zich naar hun

slaapkamer, daar opende Raffles het kunstig in den wand verborgen kastje, waarin zich een aantal kleedingstukken en uniformen, en voorts uitnemend vervaardigde pruiken en baarden bevonden, van allerlei kleur en vorm.

En er was nog geen kwartier verlopen of zij hadden hunne kleederen verruild tegen een zeer eenvoudig werkpak, en hun gelaat door enkele kunstgrepen zoo goed als volkomen onkenbaar gemaakt.

Zooals bijna altijd wanneer zij zich vermommen hadden overdag, verlieten zij ook nu het huis aan de achterzijde, hetgeen zij ongezien konden doen, en waardoor zij in een stille achterstraat kwamen, die zij haastig afliepen, waarop Raffles toeliep op een standplaats van een der bussen in de Cromwell Street.

Weinige minuten later nam een van die voertuigen de gewaande werklieden op, en voerde hen, dreunend en rommelend in oostelijke richting weg — een gevaarlijk avontuur tegemoet.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK II.

HET WESPENNEST.

De Fleet Street is inderdaad een van de weinige straten in die buurt, die men van begin tot einde kan doorloopen zonder half-naakte, morsige en vuile kinderen te zien, smerige straathonden, verdachte gezichten en dronken matrozen.

Men deed echter verstandig, de zijstraten maar haastig voorbij te gaan, want dat waren in de meeste gevallen echte misdadigers-sloppen, waarin de vreemdeling zich overdag zelfs liever niet moest wagen.

De bus reed door Fleet Street, en Raffles en Brand kwamen dus al heel gemakkelijk aan hun bestemming.

Het huis, waarvan Jane het nummer had opgegeven was een oud, maar blijkbaar goed onderhouden gebouw van vijf verdiepingen. Het had een groote portiek, met slechts een enkele deur, die nu wijdopen stond, want zoeven was een jongen, die zeker om boodschappen in de buurt was uitgestuurd, krijshend en schreeuwend naar buiten komen stormen, zonder zich de moeite te geven, de deur weer achter zich te sluiten.

Raffles en Brand behoeften dus slechts naar boven te loopen. Op het portaal van de eerste verdieping troffen zij een drietal vrouwen aan, die druk, op gedempten toon met elkander stonden te fluisteren, en zwegen, zoodra zij de vreemdelingen zagen, maar weer dapper doorgingen, zoodra zij bemerkten, dat het slechts werklieden waren, die hier in huis misschien een en ander hadden te verrichten.

Het was duidelijk dat het onderwerp van het gesprek gevormd werd door den plotseelingen dood van den jongen ingenieur.

Eenzelfde tooneeltje herhaalde zich op de tweede verdieping.

Op de derde echter was het doodstil. Op de deur recht tegenover de trap was een koperen naambordje bevestigd, waarop stond te lezen :

JACK BISHOP

Ingenieur en aannemer.

Raffles klopte aan, zoo zacht mogelijk, maar hij moest nog wat luider kloppen, al-

vorens er achter de deur vlugge schreden klonken, en die geopend werd door een jonge, mooie vrouw, op wier gelaat echter de sporen waren te lezen van diepe smart en vrees voor wat er thans moest geschieden.

Zij keek de beide gewaande werklieden verbaasd aan, en zeide toen op zachten toon :

— Wat komen jullie doen mannen ? Je bent hier zeker verkeerd. Ik heb niet om werklieden gevraagd !

Inplaats van te antwoordden stak Raffles de hand in zijn zak, haalde daaruit een ivoren plaatje, ter grootte van een rijksdaalder, waarin een paar zonderlinge teekens waren gegrift en waaruit een klein stukje ontbrak, onregelmatig van vorm.

Jane Bishop slaakte een met moeite onderdrukten kreet van verrassing en vreugde, keek toen schuw om zich heen, en liet de beide mannen haastig binnentreden. Zoodra de deur dicht was vouwde zij de kleine handen in een krampachtig gebaar, en nu pas begonnen de tranen over haar bleek gelaat te stroomen, en zij leunde wankelend tegen den muur, snikkend of haar hart zou breken.

Beschermend legde Raffles aanstonds zijn arm om haar schouders en voerde haar snel naar een kamer, waarvan hij de deur had zien open staan. Het was een eenvoudige, maar gezellig gemeubelde voorkamer, waar duidelijk de hand zichtbaar was van een nijvere huisvrouw, die met niet al te veel geld maar veel smaak zelfs het bescheidenste huisje prettig weet aan te kleeden.

Raffles deed haar neerzitten, en zeide toen op zachten, ernstigen toon :

— Gij moogt niet zoo toegeven aan Uw droefheid, Jane ! Ik weet het — het is een zware slag die U treft, maar gij moet moedig zijn — denk aan . . . gij hebt zeker een kind ?

De jonge vrouw knikte, zonder nog te kunnen spreken, en haar tranen drogend. Toen wees zij naar een klein ledikantje, hetwelk Raffles en Brand nog niet hadden opgemerkt. Beiden traden er een paar stappen op toe. In het ijzeren ledikantje sliep, met gebalde vuistjes een meisje van een jaar of drie, dat blijkbaar niets

gehoord had van het binnenkomen der beide mannen. Zelfs terwijl het kind sliep viel de groote gelijkenis op met Jack Bishop.

Raffles wendde zich weer tot de arme weduwe, legde zijn hand op haar schouder, en zeide :

— Des te eerder moet gij sterk zijn ! Ik zal U niet verlaten, denk dat maar niet. Gij moet denken om de kleine.

Raffles wierp een blik om zich heen, in de aardige kamer, met haar goed onderhouden meubelen, haar mooie gordijnen en vloerkleed.

Het was alsof de jonge vrouw, die haar betraande oogen naar hem had opgeheven, de beteekenis van dien blik begreep, want nu barstte zij uit :

— Dat is alles schijn, John Raffles !

— Wees stil ! vermaande Brand haar verschrikt. Niemand mag dien naam hier hooren !

— Zeg mij nu wat er geschied is ! zeide Raffles met zachten aandrang, nadat hij de deur had gesloten. Of nog liever — laat mij eerst den armen Bishop zien. Ik kan mij volstrekt niet begrijpen dat een zoo jonge, krachtige kerel zoo eensklaps uit het leven is gescheiden !

— Gij komt bijtijds, John Raffles — over een paar uren komen zij hem halen !

— Hem halen ? Heeft dan de begrafenis reeds plaats ? vroeg Raffles verwonderd. Dat is toch te vroeg !

— De dokter zeide, dat de begrafenis zoo spoedig mogelijk moest plaats hebben ! mompelde Jane, met de oogen vol tranen. Hij zeide iets van . . . ik herinner het mij niet goed meer . . . van spoedig bederf. Jack moet aan een vreeselijke ziekte zijn gestorven. Hier ligt hij . . .

Zij had de deur geopend van een zeer kleine zijkamer. Het vertrekje bood nauwelijks ruimte voor de kist, die op twee schragen was geplaatst. Er heerschte een schemerachtig licht in het kamertje, want het lancaster rolgordijn was voor het raam neergelaten.

Met ontbloot hoofd traden de beiden vrienden op de kist toe, waarvan de deksel zoover was teruggeschoven, dat men het hoofd, het fijnbesneden, door den dood schijnbaar nog vermooide gelaat van den jongen ingenieur kon zien.

Raffles boog zich met een strak gezicht over de kist heen, tuurde in het marmewitte gelaat, waarop de lange wimpers donkere schaduwden legden, keek wel vijf minuten achtereen naar

dat stille, edele gezicht en richtte zich toen op.

Zijn wenkbrauwen waren gefronsd.

— Wat scheelde hem eigenlijk ? Wat was zijn ziekte ?

— Ik weet het ook nu nog niet, mylord !

De dokter sprak van een soort malaria.

— Wanneer werd hij ziek ?

— Een paar weken geleden !

— Was hij koortsig ? Moest hij het bed houden ?

— Jazeker mylord ! Hij had hevige koorts, en dikwijls ijde hij.

— Hoe is de naam van Uw dokter ?

— Dr. Irwin Wainscott.

— Behandelde die hem steeds ?

— Neen ! Wij hebben zelfs nooit een dokter gehad !

— Hoe kwaamt ge juist aan dokter Wainscott ?

— Door — door onzen huisheer ! Hij woont een verdieping lager, en — en —.

Tot groote verwondering van de beide vrienden steg een heete gloed in het gelaat van de jonge weduwe op, en haar oogen kregen een verschrikten, wilden glans, terwijl zij krampachtig de vingers in elkander strengelde. Het scheen haar de grootste moeite te kosten, verder te gaan.

— Vertel het mij nauwkeurig ! drong Raffles aan. Wat is er met dien huisheer ? Is het nog dezelfde van vroeger

— Neen mylord ! Het huis is omstreeks twee jaar geleden verkocht aan — dien man. Hij heet Owen Kendrup. Hij woont gelijkvloers. En dan heeft hij ook nog een kamer op de eerste verdieping. Hij zeide dat dokter Wainscott zoo goed was, en ook niet duur.

— Toen hij dat zeide was Uw man dus reeds ongesteld ?

— Ja.

— Hoe kon hij dat dan weten ?

— Och, zoo iets wordt vrij gauw bekend in een huis als dit, met zooveel burenen !

— Kwam hij naar Uw man omzien ? vroeg Raffles, die haar gelaat geen seconde uit het oog had verloren.

— Zoo nu en dan ! antwoordde de vrouw haperend.

— Naar U dus ook ? ging Raffles meedoogenloos voort. Komaan, schenk mij Uw vertrouwen, maar dan ook geheel en al, Jane. Ik heb U gekend, toen gij nog een klein meisje waart, ik heb Uwen man leeren hoogachten, destijds,

ik heb U, geloof ik, weten te toonen, dat gij altijd staat op mij kondet maken.

— O, dat weet ik, dat weet ik immers wel, mylord! barstte de jonge weduwe uit, en plotseling begon ze zoo te snikken dat haar lichaam ervan schokte. Het is immers juist daarom, om dien ellendeling — dat ik mij in mijn wanhoop tot U wendde! Hij heeft mij thans geheel in zijn macht — ik ben ten einde raad — ik weet zelfs niet hoe ik de begrafenis zal moeten betalen!

Raffles had daar bij de schouders gegrepen, en schudde haar nu zachtjes heen en weer, zijn doordringende, grijze oogen pal in de hare.

— Ik vermoedde zoiets! Zeg mij dan ook alles. Viel Kendrup U lastig?

— Al geruimen tijd, mylord! Lang voor mijn arme Jack stierf.

— Maar hoe is het mogelijk dat hij U in zijn macht kan hebben? Jack had een behoorlijk inkomen, voor zoover ik weet!

De jonge vrouw maakte een wanhopig gebaar, en wrong de handen, terwijl de tranen rijkelijk uit haar oogen bleven stroomen.

— Alles zou goed zijn gegaan, mylord — als hij maar niet te veel van mij gehouden had! Hij was niet tevreden, mijn arme Jack, hij wilde mij mooie kleren geven, hij wilde meer geld verdienen, hij — hij begon te speculeeren.

— Waarschijnlijk op aanraden van mijnheer Kendrup? vroeg Brand grimmig, die tot dusverre zwijgend terzijde had gestaan.

— Ja, mijnheer — Kendrup gaf hem raad! En van dat oogenblik begon ons ongeluk. Ik weet niet wat voor aandeelen het waren, maar spoedig genoeg waren zij niets meer waard. Wat erger was, Jack had wisseltjes geteekend, zonder dat ik het wist — en nu blijkt het.

— Dat onze waardige mijnheer Kendrup al die wisseltjes in handen heeft weten te krijgen! voltooid Raffles den zin. Ja, het is een vaak toegepaste truc, die nog altijd succes blijkt te hebben. Jack is dood, en wij mogen geen kwaad meer van hem zeggen, maar hij heeft onvoor-zichtig gehandeld.

— Hij deed het voor mij, mylord! zeide Jane heel zacht.

— Dat vergeet ik ook niet! En nu kan hij U zeker tot den bedelstaf brengen, die schoft?

— Hij heeft gedreigd, de meubelen te verkoopen en mij uit het huis te zetten, mylord. Tenzij.

— Ga niet verder, ik begrijp het! zeide Raffles haastig. Nu, ik ben verheugd, dat gij U tot mij gewend hebt. Natuurlijk zal ik U bijstaan. Ik zal.

Hij ging niet verder, want eensklaps werd de kamerdeur met een ruwe hand geopend, en een groote, zwaargebouwde man, niet ouder dan een jaar of vijf-en-veertig, maar wiens blond haar sterk begon te dunnen. Hij was breed geschouderd en men herkende onmiddellijk den Zweed in hem met zijn zonderling-lichte oogen, zijn breede kaken, en zijn vlasblond haar. Het was een tamelijk gemeen gezicht, en Brand zoowel als Raffles begrepen als bij instinct, dat zij den huisheer, Owen Kendrup voor zich hadden.

Deze scheen zeker niet verwacht te hebben, bezoekers op die kamer aan te treffen, want hij bleef een oogenblik besluiteloos staan, en vroeg toen, niet al te vriendelijk:

— Zoo, heb je bezoek, Jane Bishop? Vrienden van je?

— Ja, heel goede vrienden! antwoordde de jonge vrouw dapper, moedig geworden door de aanwezigheid van twee zulke trouwe vrienden.

Raffles liet niet veel tijd verloren gaan. Hij haalde zeer kalm zijn portefeuille uit en beval kortaf:

— De wissels!

De zware wenkbrauwen van Kendrup daalden tot ver voor zijn oogen, en hij herhaalde, van kleur verschietend:

— Welke wissels bedoelt gij?

— Die gij op Jack Bishop hebt, en die zijn weduwe natuurlijk onmogelijk betalen kan, zooals gij zelf zeer goed weet. Vlug wat!

Er verscheen een leelijk licht in de oogen van den Zweed en hij beet zich op de lippen. Toen haalde hij de schouders op, en zeide, met een minachtenden klank in zijn stem:

— Zoo, is het zoo laat? Rijke vrienden hè? Ja, dat heb ik altijd wel gedacht! Nu, als men op zulk een gemakkelijke manier zijn schulden kan afbetalen, dan.

Verder kwam hij niet. Jane had een kreet van afschuw en smart geslaakt, en bedekte het gelaat met de handen, maar Raffles ging, tot nadeel van den lasteraar een weinig verder. Hij behoefde maar een enkelen stap vooruit te doen, en toen schoot zijn gebalde linkervuist met zooveel kracht en juistheid naar de kaak van den grooten kerel, dat die achteruit stooft,

en met een luide smak in een hoek van de kamer te land kwam.

— Neem mij niet kwalijk, Jane, dat ik dien man afstrafte in je tegenwoordigheid, maar aan alles zijn grenzen! zeide Raffles bedaard. En maak nu maar zoo spoedig mogelijk dat je hier wegkomt, zoodra ik dien kerel betaald heb!

— Ik moet wachten, mylord — tot — totdat.

Zij hield op en huiverde. Raffles legde haar de hand op den schouder, en zijn stem klonk zacht toen hij zei:

— Ja, dat is zoo. Maar ga dan ook dadelijk daarna. Het is hier niet goed voor je.

Owen Kendrup was intusschen, duizelig nog en wankelend overeind gekrabbeld en keek Raffles met zijn lichtende oogen aan met een blik vol duivelschen haat. Hij wist zich echter meesterlijk te beheerschen, en zeide, met voor-gewende onverschilligheid:

— U is erg handgaw, mijnheer! Nu, misschien had ik het verdiend. Geef mij het geld — dan zal ik U de wissels overhandigen!

Hijzelf haalde een smerige portefeuille te voorschijn en haalde daaruit een aantal papieren.

— Driehonderdveertig pond, alles bij elkaar! zeide hij grimmig.

— En om dat weinigje geld — begon Raffles met onzegbare verachting. Mijn God, dat het mogelijk is, een gansche maatschappij ziek te maken en te bederven om wat goud en voddige papiertjes! Geef hier! En daar heb je je geld! En verlaat nu onmiddellijk dit vertrek, waar je niets meer te maken hebt. Jane Bishop zegt je de huur op. Als er kosten zijn — ik zal ze betalen! Weet je wie ik ben?

De Zweed scheen een heel kort oogenblik te aarzelen en antwoordde toen:

— Ik weet het niet — en het kan mij ook niet schelen. Maar toch — misschien zul je later nog wel eens aan Owen Kendrup denken, vreemdeling!

Hij wierp nog een langen, vreemden blik op de jonge weduwe, en toen verliet hij het vertrek. Een oogenblik bleef het doodstil, en toen ging Raffles opnieuw de zijkamer binnen, om nog een laatsten blik te werpen op den doode.

— Hoe laat is de begrafenis? vroeg hij eindelijk, zich weer oprichtend.

— Om drie uur, mylord!

— Waar?

— Op het kerkhof van Lime House.

— Komen er vrienden die hem uitgeleide doen?

— Zes of acht, ten hoogste! Collega's van hem en vrienden van ons beiden.

— Tenslotte nog één vraag: Geef mij het adres van dokter Wainscott!

— Dat — dat kan ik U niet geven, want ik weet niet waar hij woont! stamelde de jonge vrouw. Ik heb er wel eens naar gevraagd, maar hij zeide dat het er niets op aan kwam, en dat hij later wel met zijn rekening zou komen.

— Een zonderling gedrag! zeide Raffles kortaf.

Nogmaals keek hij neer op het witte, als marmeer zoo strakke gelaat, en plotseling richtte hij zich met een heftige beweging weer overeind, keek opnieuw, wendde zich tot Brand, en beval kortaf:

— Je zakspiegeltje!

In de grootste verwondering haalde Brand het spiegeltje uit zijn zak en reikte het Raffles toe, die het zorgvuldig met zijn zakdoek schoonwreef en het toen vlak boven den mond van den doode hield, die een klein weinigje geopend stond.

Bleeker dan de doode zelf was de jonge vrouw wat naderbij gekomen, met de kleine handen over den boezem samengevouwen.

— Groote God — wat is er — wat beteekent dat? stamelde zij, nauwelijks in staat om zich overeind te houden.

Raffles had het spiegeltje weggenomen. Een heel fijn, ternauwernood waarneembaar waas bedauwde de oppervlakte ervan.

Toen zei hij zeer ernstig tot de jonge weduwe:

— Je zult nu sterker moeten zijn dan toen hij je verliet, Jane. Men heeft je man pogen te vergiftigen. Hij is niet dood — en wellicht is hij nog te redden! Nog twee uren en het zou stellig te laat zijn geweest. Brand — grijp haar!

Bijna kwam de waarschuwing te laat, want de jonge vrouw had den schok niet kunnen doorstaan, en zonk bewusteloos neer, opgevangen door de armen van Brand, die haar behoedzaam naar de kamer droeg, en op de sofa neerlegde, zelf ter prooi aan de grootste opwinding.

En terwijl dit op de derde verdieping plaats greep, stond, op de eerste, Owen Kendrup aan zijn telefoontoestel, waarin hij juist op fluis-

terenden toon druk gesproken had, en wreef met een onheilspellend gezicht zijn groote handen, terwijl hij voor zich heen bromde:

— Die slag zal je heel wat kosten, mijnheer

— wie je dan ook zijn mag! Je zult bemerken, maar te laat, dat je je hand in een wespennest hebt gestoken.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK III.

DE HERREZENE.

Zoodra de vrouw op de sofa lag uitgestrekt richtte Raffles zich tot Brand, en zeide haastig:

— Wanneer wij binnen anderhalf uur niet kunnen ingrijpen, zal het te laat zijn!

— Wil ik naar ons huis gaan, en alles halen wat je noodig kunt hebben? bood Brand opgewonden aan. Schrijf het op!

— Dat zou nutteloos tijd verspillen zijn, Brand! Het kan in de helft van dien tijd geschieden, indien wij hem — met ons meenemen!

— Maar als het je gelukt, Edward, riep Brand verschrikt uit, dan zal Bishop naderhand weten dat John Raffles en Lord Aberdeen.

— Een en dezelfde persoon zijn? Laat hij het weten! Hij zou mij toch nooit verraden, daarvan ben ik zeker.

— Maar hoe krijgen wij hem hier ongezien weg? hernam Brand radeloos.

Raffles stond een oogenblik in diep nadenken verzonken. Hij begreep wel, dat het schier onmogelijk zou zijn, zonder groot opzien te baren het lichaam van Bishop te verwijderen uit een huis, waar nu zelfs wel het kleinste kind van dat overlijden moest hebben gehoord.

En toch was het volstrekt noodzakelijk dat de opwekkingsmiddelen die hij wilde toepassen, zoo snel mogelijk en in de daarvoor gunstigste omstandigheden werden gebruikt — en dat was in deze woning volkomen onmogelijk. Kendrup zou er achter komen — en dit in de eerste plaats wilde Raffles tot iederen prijs vermijden.

Hij liep snel naar een achterkamer, de slaap-

kamer van het jonge paar, en trad op het raam toe, dat op een zeer ruime binnenplaats uitzag.

Van zijn standplaats af kon hij een groote inrijpoort zien, aan den overkant, waardoor karren en auto's in- en uitreden.

Hij schoof het raam op, en boog zich naar buiten. Hij keek ook naar boven en in het rond.

De meeste huizen waren woonhuizen, maar er waren ook een paar pakhuizen en kleine fabrieken.

Raffles trok haastig zijn hoofd weer naar binnen, sloot het raam, keerde naar Brand terug, en fluisterde hem in :

— Onmiddellijk naar het dak of naar de zolderverdieping met hem ! Twee huizen verder is — naar ik zie, een pakkistenfabriek ! Wij treffen het dus wel zeer bijzonder. Ik neem dit laken — help mij eens !

Raffles had een laken van het bed getrokken, en trad er haastig mede binnen in de kamer, waar de zwarte kist op haar schragen stond. Vlug en geruischloos schoof hij den deksel terug, en tilde het lichaam uit de kist. Het was ijskoud, maar de lijkverstijving was niet ingetreden, en dit was stellig een bewijs temeer, dat het geen doode was, dien Raffles in zijn armen hield.

Met de hulp van Brand wikkelde hij het lichaam zoo snel hij kon geheel in het laken, spelde dit vast, en nu moest het erop gewaagd worden.

Alles had nog geen vijf minuten geduurd.

— En Jane ? vroeg Brand, die zeer onderogen was.

— Zij zal uit zichzelf wel bijkomen ! Tracht onmiddellijk en zoo snel je kunt een vrachtauto te krijgen, rijdt er de binnenplaats mee op, en plaats haar in de buurt van het huis dat rechts van dit gebouw ligt. Dat is het pakhuis waarvan ik je sprak. Ik zelf zal een uitweg naar het dak trachten te vinden. Haast je wat. Dit is nu van het grootste belang en moet voorgaan.

Brand ijldes weg, Raffles nam het lichaam in zijn sterke armen en liep er haastig de trappen mee op totaan den zolder. Op zijn weg kwam hij slechts een oude vrouw tegen, mat haar armen vol waschgoed, die echter op de donkere smalle trap niet kon waarnemen wat haar daar voorbijging.

Hij kwam op een droogzolder, zag aan het einde daarvan een branddeurtje, schopte dit

open, bereikte den aangrenzenden zolder, waar zeker een decoratieschilder zijn werk verrichtte, en mocht zich gelukkig prijzen, dat het blijkbaar juist schafttijd was, want die groote werkplaats, vol decorstukken, was op dat oogenblik verlaten.

Het geheele blok scheen door middel van lage branddeurtjes onderlinge gemeenschap te hebben, en Raffles behoefde dus slechts nogmaals zulk een afscheiding te openen, om het doel van zijn vreemden tocht te bereiken.

Inderdaad, dit was zeker de bergruimte van de kleine fabriek, waar rijwielkratten, pianokisten, eierdozen en dergelijke in groote hoeveelheden werden vervaardigd. Door het open raam zag Raffles onmiddellijk het sterke hijschblok, en in een hoek lag een menigte hijschtouwen met haken.

Het was al een zeer gelukkige omstandigheid dat Raffles de vermomming van een eenvoudig arbeider had gekozen, want nu viel het niet op, dat hij in de groote raamopening verscheen, en een blok aanpikte, waardoor hij handig de hijschreep had geschoten.

Nu zocht hij naar een kist, die geschikt was voor zijn doel — en bij het zoeken daarnaar stond hij plotseling tegenover twee werklieden, die in de grootste gemoedsrust hun twaalfuurtje zaten te verorberen, naast elkander gezeten op een pakkist, en die hem met de grootste verbazing, maar zonder een spoor van wantrouwen aankeken en volgden wat hij deed.

— Nieuweling ? vroeg de oudste der beide mannen, met zijn mond zoo vol, dat hij nauwelijks te verstaan was.

— Geraden ! antwoordde Raffles met een lach.

— Wat voer je hier uit ?

— Ik moet iets naar buiten hijschen ! Kun je me een handje helpen ? Jullie komen net van pas !

— We schaften ! antwoordde de jongste arbeider lakoniek, en hij stak een groot stuk worst in zijn mond.

— Dat laat je dan maar even rusten ! Er is haast bij.

Maar nu scheen de jongste man toch een weinig argwanend te worden. Hij keek beurte- lings naar het groote, witte pak en naar den vreemde, die daar zooveen was binnengetreden, en vroeg toen plotseling :

— Wat zit daar in ?

— Waarin ? vroeg Raffles onnoozel.

— Houdt je me voor den gek? In dat pak natuurlijk?

— Waschgoed! antwoordde Raffles op goed geluk. Helpen jullie me of niet?

De beide arbeiders raadpleegden elkander met den blik. Hun wantrouwen was gewekt. De vorm van dat pak beviel hun geenszins. Dat leek heelemaal niet op een zak waschgoed. Om den drommel niet, die zag er heel anders uit! Dat leek veel meer op....

Beiden waren opgestaan, en de jongste arbeider had zijn knipmes stevig in de hand gevat, waarmee hij zijn brood gesneden had, en gluurde Raffles aandachtig aan, en deze begreep dat hij onmiddellijk en zeer vlug zou moeten handelen, wilde niet zijn geheele plan in duigen vallen.

Zonder den arbeider tijd te gunnen, van zijn mes gebruik te maken, indien hij daar plannen toe mocht hebben gehad, velde hij hem neer met een geweldigen kaakslag. De oudere man wilde zich op hem werpen, maar onderging hetzelfde lot.

Daar lagen zij nu beiden, bewusteloos — maar zeker niet langer dan een minuut of vijf.

Raffles keek om zich heen, en koos vlug een tamelijk lichte kist uit, die waarschijnlijk bedoeld was als verhuiskist, langwerpig en laag, en uitstekend voor zijn doel geschikt.

Hij legde er haastig het koude lichaam in, sloot den deksel, en bevestigde het einde van het hijschtouw om de kist.

Toen sleepte hij haar naar het raam, en juist toen hij daar was, kwam er weer een beetje beweging in den jongeman met het mes, en binnen een minuut zou deze ten volle begrijpen, dat het hier een ernstige zaak gold!

Raffles schoof de kist op de smalle vensterbank van het hijschraam, en greep het andere einde van het touw, vurig hopen dat het lang genoeg mocht blijken.

En toen bedacht hij met schrik, dat Jack Bishop daar in zijn houten kist wel eens vrij wat zwaarder kon wegen dan hijzelf.

Juist op dat oogenblik viel zijn blik op een paar zeer sterke beugels of krammen in den vloer, vlak voor het raam, die daar waarschijnlijk waren aangebracht met het doel, er het hijschtouw door te halen, en zoo noodig aan te bevestigen.

Raffles bedacht zich geen oogenblik, maar plaatste iederen beugel een voet, en zou op

die wijze althans voorkomen, dat hij door de zwaarte van de vracht omhoog werd getrokken, naar het hijschblok toe!

Een gevaarlijk oogenblik brak aan.

De kist stond in evenwicht op de smalle vensterbank en Raffles, het touw met de rechterhand omvattend gaf de kist met de linker een stevigen duw. Het volgende oogenblik moest hij bliksemsnel ook met die hand het touw grijpen, want daar zweefde de kist reeds in de ruimte, voor het raam en hij voelde zich uitrekken, als iemand die op een pijnbank ligt.

Maar nu zakte de kist reeds langzaam omlaag, terwijl Raffles het touw vierde, met zijn voeten onder de beugels.

Het was tamelijk pijnlijk, maar het ging toch zoo.

Een paar malen keek Raffles achterom, teneinde zich te vergewissen dat het touw niet te vroeg opraakte — en toen hij den laatsten keer omkeek, zag hij op een paar passen afstand den jeugdigen arbeider, die overeind was gekrabbeld en nu moet zijn mes in zijn vuist onversaagd toekwam op dien brutalen kerel, die zeker iets strafbaars in den zin had!

Als de man wat ouder was geweest, zou hij ook zeker meer voorzichtigheid betrachten hebben, eerst hulp hebben gehaald, en dan pas dien indringer zijn aangevallen. Dat hij alleen kwam werd zijn noodlot. Hij verbeeldde zich misschien, dat die man, die daar als het ware als een snaar werd gespannen tusschen den vloer en het hijschtouw een heel gemakkelijke prooi voor hem zou zijn, maar daarin vergiste hij zich toch.

Want Raffles, het gevaar zeer goed beseffend, maakte een voet uit den beugel los, ongemerkt, en toen de ander hem tot op een meter genaderd was, en hem, met zijn mes dreigend, wilde bevelen om het touw te laten schieten, of een andere dwaasheid — toen lichtte Raffles den vrijen voet op, en raakte den onvoorzichtige zoo hard tegen de borst, een weinig boven het maagkuiltje, dat de man als een aangeschoten konijn om en om rolde, tot hij wel tien meter verder te land kwam, en daar versuft eenige tellen bleef liggen.

Raffles maakte ze zich ten nutte, en liet de zware kist nog sneller vieren.

En toen brak er een oogenblik aan, waarop hij vreesde dat alles toch nog zou mislukken.

Hij had nog een meter touw over — en nog altijd stond het strak gespannen als een vioolsnaar.

Heel snel minderde die meter — en nu stak er nog maar een centimeter of twintig uit zijn beide dicht bij elkaar geplaatste handen!

En dat lastige heerschap, dat de ribben en de spieren van een paard scheen te hebben, kwam zoo waarlijk alweer overeind, zocht waggelend naar zijn mes, dat hem bij den val was ontschoten, en zou zeker aanstonds opnieuw een aanval ondernemen!

Toch durfde Raffles het touw niet loslaten, onwetend als hij was hoever de kist zich nog boven den grond bevond.

Toen liet hij een scherpen, doordringenden waarschuwingskreet hooren, alles op één kaart zettend. Brand zou dien kreet hooren, en wel begrijpen hoe de toestand was.

Maar het duurde lang, zoo dacht hem, en juist toen hij in 's hemelsnaam wilde loslaten, daar iets anders toch onmogelijk was, voelde hij tot zijn onuitsprekelijke verlichting plotseeling het touw slap worden in zijn hand! Hij had er met zooveel kracht aan getrokken, dat nu eensklaps met een snelle vaart de ijzeren haak omhoog kwam schieten, over de snel-draaiende katrol, totdat zij daarboven bleef steken tegen het hijschblok.

Er was geen oogenblik meer te verliezen. De jonge arbeider zou dadelijk zijn mes vinden. Ja, daar bukte hij er zich reeds naar!

Raffles greep het ingehaalde touw in een enkele greep naar buiten, wipte op de vensterbank, overtuigde zich dat de haak stevig klemde tegen het blok, omvatte het touw, en wierp een blik naar beneden.

Daar wuifde Brand reeds naar hem, en vlak onder het hijschraam stond een lage, platte vrachtauto, en in het midden daarvan was de kist! Die was zeker niet meer dan een meter boven den grond geweest, en Brand, de beteekenis van den waarschuwingskreet begrijpend, had haastig de auto tot onder de vracht gereden en toen dadelijk het touw losgemaakt.

En Raffles liet zich afzakken langs het touw. Halverwege keek hij eens naar boven en het was goed dat hij het deed, want de jonge arbeider, die blijkbaar van een vasthoudende en daarbij haatdragende natuur was, hing zoover hij kon uit het zolderraam, en sloeg met zijn mes naar het strak gespannen touw!

En Raffles zag niet alleen, maar hij voelde

letterlijk, dat het touw een paar malen geraakt werd. Hij was zeker nog wel tien meter boven den grond, en zou zeker zijn ribben breken als hij nu viel! En het touw kraakte en rafelde boven zijn hoofd! Hij kon zeer duidelijk zien, dat er al een paar strengen waren doorgesneden, die zich als levende slangen losmaakten.

En die dwaas bleef maar als een krankzinnige met zijn mes steken en houwen! Raakte hij het touw nogmaals — dan was Raffles verloren!

Hij bevond zich juist ter hoogte van een raam van het pakhuis, waarvan hij het kozijn juist even met de punt van een voet kon bereiken, als hij zijn been recht vooruit stak. Hij zette zich een weinig af, slingerde een paar centimeters terug, zette zich dan krachtiger af — toen nogmaals — en juist op hetzelfde oogenblik dat hij het raam binnenzwaaide, viel het afgesneden touw langs hem neer.

Een paar stomverwonderde timmerlieden, die aan hun schaaftbanken en lintzagen stonden zagen het met open mond aan, hoe die onvoorzichtige arbeider met groote stappen door de werkplaats liep, en die door de deur weer verliet, na er door het raam te zijn binnengekomen.

Raffles holde de trap af, ging nog een verdieping voorbij, kwam gelijkvloers en wipte de deur uit, terwijl Brand, die de motor reeds op gang gebracht had, in de grootste spanning en bleek onder zijn schmink achter het stuurwiel reeds op hem zat te wachten.

En nog voor Raffles goed en wel naast hem zat, zwaaide de auto reeds de inrijpoort uit, volgde de Theemskade en was verdwenen, voor nog iemand in dat pakhuis goed en wel wist, wat er eigenlijk geschied was — de beide meest ingewijden, dat wil zeggen de twee arbeiders daarboven inclusief.

Toen Brand een blik terzijde wierp, op het gelaat van Raffles, zag hij dat het strak en ernstig stond.

Brand vroeg echter niets, hij had overigens te veel aandacht noodig voor de besturing van de auto, op deze zeer drukke kade waar het krioelde van vrachtwagens.

Er werd dan ook nauwelijks een woord tusschen de beide mannen gewisseld, terwijl Brand de vrachtauto zoo snel hij maar kon naar het huis in de Cromwell Street stuurde.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Brand het onooglijke wagentje niet liet stilstaan voor de groote straatdeur, maar het

bracht naar het achterstraatje, tusschen reusachtige fabrieksmuren in, waar het al heel gemakkelijk viel, de kist met haar luguberen inhoud door het tuinpoortje binnen te smokkelen. Want Raffles had dit huis we zeer goed uitgezocht, want de talrijke, dikke en oude olmen en kastanjeboomen, die den geheelen tuin omgaven, maakten het volkomen onmogelijk voor de bureu, die vrij veraf woonden, het smalle pad te volgen, dat van die tuinpoort naar de achterdeur leidde, en dus ook, om te kunnen zien wat er langs dat pad vervoerd werd.

De reusachtige chauffeur Henderson was aanstonds, niet weinig verbaasd, komen toelopen, en zoodra Brand hem in korte woorden den toestand had uiteengezet hielp hij een handje mede — hetgeen beteekent, dat hij de kist eenvoudig op zijn sterke schouders laadde en ze zonder eenige hulp binnenshuis droeg, naar een van de groote logeerkamers op de tweede verdieping.

IJlings werden overal de hoezen afgenomen, de kist werd geopend, en Jack Bishop werd op het bed uitgestrekt.

Henderson keek, zachtjes zijn groot hoofd schuddend, op het marmerwitte gelaat neer, en bromde toen half voor zich heen :

— Als ik ooit een man gezien heb, die sprekend op een doode geek.

— En toch is hij het niet James, al scheelt het maar heel weinig ! zeide Raffles op ernstigen toon. Brand, maak onmiddellijk een zeer sterke zoutoplossing gereed breng mij de injectiespuit, en bereidt ook een cocaïneinspuiting. Haast je en bedenk dat iedere seconde kostbaar is.

Brand spoedde zich weg, om aan de opdracht te gaan voldoen, en Henderson bleef onafgebroken neerzien op het onbeweglijke lichaam. Een oogenblik had hij het gelaat aangeraakt, dat ijskoud was.

Raffles had intusschen reeds het lichaam uit het laken gewikkeld, en nu was het nog slechts bekleed met het doodshemd. Hij ging op een stoel naast het bed zitten, en stroopte een der mouwen zoover hij kon op.

Dan lichtte hij behoedzaam een der oogleden op, en bezag aandachtig het oogwit.

Hij raadpleegde zijn horloge, en wilde reeds ongeduldig weder opstaan, om te zien waar Brand bleef, toen deze binnentrad met een

instrumentenkistje, en een klein blad, waarop een paar fleschjes stonden.

Zonder iets te zeggen zoog Raffles een spits injectiespuitje vol water, dat van zout verzadigd was, en prikte den schijnbaar levenlooze onder den oksel, vlak bij den hartader. Hij spoot het spuitje ten halve ledig, trok de punt uit de wonde, en wachtte eenige oogenblikken.

Na tien minuten ongeveer gaf Brand een luiden schreeuw van schrik en verbazing.

— Ik heb de oogleden zien trillen ! riep hij uit.

— Dan zijn we dus niet te laat geweest ! zeide Raffles, zonder op te zien. De cocaïne !

Brand gaf hem het kleine fleschje aan na het geopend te hebben, en Raffles gaf den schijndode een vrij sterke inspuiting even boven de pols.

Toen hij Brand het spuitje toereikte, vroeg deze :

— Maar mijn hemel — wat is het geweest ?

— Een soort van hartverlamming, Brand ! Stilstand van het bloed — en toch bleef het leven onder de oppervlakte schier onmerkbaar kloppen !

— Maar is het denkbaar, dat een geneesheer, die geen volslagen ezel is, dat niet zelf moet hebben gezien ?

— In ieder geval is het raadselachtig, Brand antwoordde Raffles peinzend. Naar mijn inzien moet het ziekteverloop zoodanig zijn geweest, dat een werkelijk kundig geneesheer onmiddellijk had moeten begrijpen, dat dit nog niet den dood kon zijn. Vindt je het ook niet vreemd, dat die geneesheer volstrekt zijn adres niet wilde opgeven ?

— Het is zeker wel wat zonderling !

— Ik zou je willen verzoeken, Brand, het adresboek eens na te slaan. Ik moet zekerheid hebben aangaande dien dokter Wainscott.

Brand verliet onmiddellijk het vertrek weder, en keerde terug met het dikke adresboek. Na het eenigen tijd te hebben doorbladerd zei hij :

— Ik vind zeven geneesheeren te Londen van den naam Wainscott ! Drie wonen er in de verst afgelegen voorsteden, en het is bijna ondenkbaar, dat die Kendrup een van hen te hulp zou hebben geroepen ! De dichtstbijzijnde woont op zijn minst nog twee uren rijdens van zijn huis. Van de vier anderen ken ik er een, die lid is van de Windsor Club, en ik weet met zekerheid, dat hij reeds vijf dagen geleden

met een maand vacantie naar Algiers is vertrokken. Waar hij pas gisteren het overlijdingsbewijs heeft afgegeven....

— Het is goed dat je dat woord noemt! viel Raffles hem op levendigen toon in de rede. Natuurlijk, de geneesheer die Jack behandelde moet een bewijs van overlijden hebben geteekend, anders had men hem onmogelijk reeds vanmiddag kunnen begraven.

— Er blijven nog drie Waincotts over Edward! Wil je dat ik hun ga vragen, of zij Jack behandeld hebben?

— Doe dat, — maar doe het voorzichtig! Als een hunner werkelijk een medeplichtige zou zijn geweest van Kendrup....

— Ik acht het weinig waarschijnlijk Edward! Alle drie wonen zij in een zeer deftige buurt. Twee hunner zijn tevens directeurs van gasthuizen!

— Begin dan maar met den derde! En wacht eens — het zou goed zijn als je ook je best deed, dat bewijs van overlijden in handen te krijgen! Maar haast je wat! Op dit oogenblik zal het wel in bezit zijn van den begrafenisondernemer. Tracht dien man uit te vinden. Vermom je nogmaals, en ga zoo spoedig je kunt naar het huis van de arme, en nu toch weer zoo gelukkige Jane terug. Natuurlijk weet zij, wie de begrafenis zou bezorgen. En stel haar dan meteen gerust, en zeg dat Jack het er zeer waarschijnlijk bovenop zal halen. Kijk maar — zijn wimpers trillen opnieuw, zijn neusvleugels hebben zich heel eventjes bewogen!

Brand overtuigde zich dat Raffles goed gezien had, en toen snelde hij weg, om de instructies van Raffles ten uitvoer te gaan brengen.

En nu begon Raffles zich te bemoeien met zijn patient. Hij trok het hemd stuk, ontblootte het geheele bovenlichaam van den schijndoode, en begon met groote behoedzaamheid en met kundige vingers de hartstreek heel zachtjes te masseeren, terwijl hij Henderson opdroeg, voorzichtig de bekende bewegingen uit te voeren, die men ook toepast bij drenkelingen.

Er verstreek wel bijna een kwartier, toen Jack voor de derde maal de oogleden bewoog. Maar ditmaal sloeg hij ze, ofschoon blijkbaar met groote moeite, een kort oogenblik op. Onafgebroken bleef Henderson doorgaan met zijn bewegingen en Raffles, ging brandewijn halen, en bevochtigde daarmee de lippen van den man, die op zulk een wonderbaarlijke wijze

tot het leven was teruggekeerd.

Hij wreef krachtig de hartkuil met dezelfde stof, en slaagde er een half uur later in, een theelepeltje brandewijn tusschen de tanden van den patiënt te gieten.

Maar beide mannen waren toch zeker wel anderhalf uur bezig geweest, voor er een klein weinige kleur kwam op de marmewitte wangen.

En eindelijk sloeg Jack weder de oogen op, blikte verwilderd om zich heen, zuchtte diep, en poogde zijn hoofd om te draaien in de richting van Raffles.

— Blijf stil liggen! waarschuwde Raffles hem haastig. Daar zijn Uw halsspieren die totaal verstijfd zijn, nog niet tegen bestand. Herkent ge mij?

De jonge ingenieur keek Raffles met groote aandacht aan, en bracht toen met groote moeite uit:

— Ik — geloof — van — wel!

— Ik ben Lord Aberdeen! Geloofst gij dat gij wat bouillon zoudt kunnen verdragen?

De herrezeze knikte heel even, Raffles wenkte Henderson en de reus begaf zich aanstonds naar de keuken om heete bouillon te maken.

Intusschen bleef Raffles doorgaan met masseeren en wrijven, om den bijna tot stilstand gekomen bloedsomloop te herstellen, en hij genoot de voldoening, steeds meer kleur te zien komen op de strakke wangen van zijnen beschermeling.

De spieren werden weder los, het bloed begon weer door de aderen te vloeien, het hart klopte regelmatig en eindelijk kon Raffles hem glimlachend bevelen.

— Til nu zelf Uw arm eens op! Zou het gaan, gelooft gij?

Met inspanning lichtte Jack een arm van het dek, maar hij liet hem dadelijk weer vallen en zuchtte:

— Het gaat, maar het is alsof er lood in zit! Dat blijft toch niet zoo, mylord?

— Welneen — binnen een paar dagen, misschien reeds eerder, zult gij weer in het bezit van Uw volle kracht zijn.

— Maar vertel mij toch eens — hoe kom ik hier? Waar ben ik hier?

— Je bent in mijn huis, Jack! Geloof je dat je flink genoeg bent om een vrij sterken schok te kunnen doorstaan — geestelijk bedoel ik?

Met een moeilijk gebaar wendde Jack hem het gelaat toe om ongerust te vragen :

— Er is toch niet — iets met Jane ?

— Ik sprak haar nog geen drie uren geleden, mijn waarde Jack antwoordde Raffles glimlachend. Zij zal het wel goedmaken, dunkt me. Maar er moet toch in Uw huis een verbazende opwinding heerschen, juist om dezen tijd, denk ik !

— Waarom ?

— Wel, gij hadt om drie uur begraven moeten worden — het is nu half vier, en de doodbidders zullen wel zeer verwonderd zijn, een ledige kist te hebben gevonden

— Mij begraven ? herhaalde de ingenieur in de grootste verbazing. Meent gij dat werkelijk — maar dan hield men mij dus voor dood ?

— Zeker, mijnheer Jack, en gij zaagt er ook zoo dood uit, als ik ooit een lijk gezien heb ! zeide Henderson met een breeden grijns. Een geluk dat het maar een vergissing is en dat mylord bijtijds is gekomen, om die niet onherstelbaar te doen zijn !

De zieke huiverde van afschuw, en mompelde :

— Ontzettend ! Ik begrijp niet hoe het mogelijk is ! Maar nu mijn gedachten langzamerhand terugkeeren — nu herinner ik mij dat ik ziek ben geweest, zeer ziek. Maar welke eze achtige dokter heeft dan toch...

— Dat zijn wij juist aan het onderzoeken, mijn waarde Jack ! zeide Raffles. Het is een zonderlinge zaak. Hadt je geen eigen dokter ?

— Wel, wij zijn goddank nooit ziek geweest, Jane en ik antwoordde Jack met een flauw lachje. Een zekere dokter Wainscott heeft mij behandeld. Ik had liever een ander gehad, want die schelm van een Kendrup had hem aanbevolen — en dien kerel vertrouw ik, zooals de juwelier een inbreker vertrouwt !

— En daar had je de volste reden toe, Jack ! zeide Raffles ernstig. Luister ik moet je nu gaan vertellen wat er vanmiddag geschied is. Maar ik verzoek je dringend om bedaard te blijven, want je lichaam kan nog geen plotselinge schokken verdragen — het is als het ware nog van glas, bedenk dat !

— Ik zal mij rustig houden, en mij niet bewegen, mylord. Maar vertel het mij om 's hemelswil dadelijk !

En nu deelde Raffles hem alles mede, wat er geschied was, te beginnen met de ontvangst van het briefje, hetwelk Jane Bishop hem ge-

schreven had, tot op het oogenblik dat hij zelf ternauwernood een misschien doodelijken val ontkomen was.

Jack had toegeluisterd zonder Raffles een enkele maal in de rede te vallen, zonder zich zelfs te verroeren, en nu poogde hij de hand van zijn grooten beschermer te vatten en mompelde :

— Dat zal ik nooit kunnen vergeten ! Wat een afschuwelijk denkbeeld, dat men mij misschien onder den grond had gestopt, en dat ik toch daar beneden — tot mijzelf gekomen was.

— Denk daar niet aan ! Gij zijt nu weder levend, en binnen een paar dagen zal ik U gezond hebben gemaakt ! Daar is Henderson met mijn bouillon ! Nu zullen wij eens zien wat die vermag !

Raffles proefde zelf eerst, of de drank niet te heet was, ondersteunde toen behoedzaam het hoofd van den zieke en liet hem drinken.

— Dat doet mij goed ! zeide Jack met een zucht, toen de kop leeg was. Maar ik maak mij over één ding ernstig ongerust mylord ! Het komt mij nu voor dat ik dien Kendrup nog onderschat heb, en dat hij een nog grootere schurk is, dan waarvoor ik hem steeds heb gehouden. Ik wist niet eens dat hij al mijn wissels in bezit had gekregen — en wie weet wat de kerel nu nog verder van plan is nu ik zoo plotseling weer tot het leven ben teruggekeerd. Dat is een eelijke tegenvaller voor hem. Zeg mij eens, mylord — maar bedrieg mij niet — gelooft gij dat die huisbaas van mij en die dokter onder één hoedje hebben gespeeld ? Dat hij het op mijn leven voorzien had ?

Het bleef even stil in de kamer, en toen gaf Raffles ten antwoordt :

— Ik mag het je niet verzwijgen Jack — dat is inderdaad mijn inzicht ! Hij hoopte zoo de handen vrij te krijgen, om Jane's tegenstand te kunnen breken. Alleen is mij niet recht duidelijk, hoe hij het waagde, daarbij eenen geneesheer in den arm te nemen ! Of het moest zijn...

Raffles brak plotseling af, en verzonk in gepeins. Niemand sprak. Er ging bijna een kwartier voorbij. Jack lag weer met gesloten oogen, maar blijkbaar reeds beschikkend over al zijn zintuigen, languit gestrekt en scheen na te denken.

Hij was de eerste die weer sprak en op zachten toon vroeg :

— Mylord — acht het niet onbescheiden

van mij, maar ik zou zoo graag willen, dat iemand naar mijn huis ging en mijn kleine Jane en het kind hierheen bracht! Wat moet zij ongerust zijn! En ik verlang zoo vurig, haar te zien! Bovendien, wie weet wat die kerel nog durft ondernemen! Ik voel mij sidderen als een espenblad, als ik ook maar een seconde denk aan het gevaar, dat zij loopt!

— Stel je gerust, mijn jongen — mijn vriend Brand is naar je huis heen gegaan, hij moet er reeds lang zijn, en ik weet zeker dat hij haar hier zal brengen! Ik heb hem niets gezegd dienaangaande, maar ik weet zeker dat hij dat uit zichzelf zal doen.

Maar er verliep een uur, toen nog een, het werd volkomen duister, en nu nam met iedere minuut de onrust van den zieke toe. Ook Raffles, ofschoon hij dit zorgvuldig verborg begreep weinig van het uitblijven van Brand. Zoolang kon het onderzoek naar dien dokter toch onmogelijk hebben geduurd!

Eindelijk, het was reeds over half negen, en Raffles begon reeds moeite te krijgen, zijn patiënt rustig te houden, klonken er haastige voetstappen op de trap en een oogenblik daarna trad Brand binnen, bleek, en met een zorgelijke trek om den mond.

Jack had zich op zijn sponde ten halve op zijn elleboog opgericht, en vroeg ademloos:

— Zijt gij — de vriend van mylord? Zijt gij naar mijn huis geweest? Wat staat je gezicht strak! Man, spreek dan toch! Is er iets met Jane?

— Zij is — zij is niet in het huis! antwoordde Brand langzaam. Ik kwam er al om drie uur, en toen zeiden bureu mij dat zij was heen-gegaan.

— Heengegaan? herhaalde Raffles langzaam, die zelf bleek was geworden. Waarheen?

— Dat wist niemand! Er werd haar een briefje bezorgd, dat las ze haastig, ze sloeg een omslagdoek om, nam het kind op, en vertrok. Bureu zeiden dat zij er zeer opgewekt had uitgezien.

— Een valstrik dus! zeide Raffles op doffen toen. Een briefje dat van mij of van Jack heette te komen. Je hebt toen gewacht?

— Tot een half uur geleden. Zoolang heb ik het huis in het oog gehouden, zelf goed verborgen.

— Heb je met Kendrup gesproken?

— Ja. Ik vertrouwde natuurlijk op m'n goede vermomming, en deed mij voor als een nieuws-

gierige, die zich gevoegd had bij de anderen, die daar omstreeks drie uur om het huis drongen, want ik behoef je niet te zeggen dat het nieuwtje van de verdwijning van den doode als een loopend vuur door het huis was gegaan. En niet alleen daardoor, — maar door de geheele buurt!

— Wie bracht het gerucht het eerst in omloop?

— Dat moet Jane in haar opwinding zelf hebben gedaan! Een buurvrouw verklaarde, dat zij, bij het gaan over het portaal der derde verdieping, plotseling een woesten schreeuw had gehoord, nieuwsgierig binnen was gegaan, niemand in de voorkamer had gevonden, en toen Jane voor de leege doodkist had vinden staan, als waanzinnig van blijdschap en ook van ontzetting roepend: „Hij is weg! Hij is weg!”

— Mijn God, wat is er dan geschied? zeide Jack heesch, en bijna weer even bleek als toen hij in die kamer werd gebracht. Gij zegt dat gij Kendrup naar haar gevraagd hebt.

— Ja, zoogenaamd terloops. Ik moet zeggen dat hij zich uitstekend hield. Hij zeide dat zij zeker een boodschap was gaan doen, en wel terug zou keeren. Wat de doodgravers betreft, die maakten natuurlijk na vijf minuten alweer rechtsomkeert. Ik geloof dat de begrafenis-aannemer van plan was, de zaak aan te geven van de politie. Toen heb ik mij verdekt opgesteld. Jane keerde echter niet terug. Ik ging heen toen ik je niet langer in ongerustheid durfde laten!

— En Kendrup — heb je dien het huis zien uitgaan in dien tijd?

— Ik heb hem tot driemaal toe aan zijn deur gezien, in zijn hemdsmouwen en op zijn gemak een pijpje rookend, terwijl hij een praatje maakte met bureu — maar ik durf zweren dat hij het huis niet heeft verlaten.

— Ben je er volstrekt zeker van, dat hij je in je schuilplaats niet gezien, en niet gewantrouwd heeft?

— Zoo zeker als iemand van dergelijke dingen maar kan zijn! gaf Brand ten antwoord. Ik zou er echter geen eed op durven doen, dat spreekt vanzelf.

Jack liet zich kreunend achterover vallen, en Raffles liep een paar malen de kamer op en neer, greep toen Brand onder den arm, en voerde hem haastig met zich mede naar zijn werkkamer, waarvan hij de deur sloot.

Brand zag dat hij doodsbleek was, maar vastberaden scheen.

De stem van Raffles had een harden klank, toen hij op gedempten toon zeide :

— Wij zullen deze zaak onderzoeken, en Jane terugbrengen, Brand! Wij zullen haar redden — tot iederen prijs!

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK IV.

HET RATTENHOL.

Omstreeks 'n kwartier later traden twee mannen 't vertrek binnen, waar Jack en Henderson zich nog steeds bevonden, terwijl de brave reus al het mogelijke deed om den jongen ingenieur gerust te stellen die zij geen van beiden aanvankelijk herkenden en die Henderson zelfs met een instinctief gebaar deden opstaan en zijn verschrikkelijke vuisten ballen, want zij zagen er verre van vertrouwen wekkend uit met hun groote, geruite petten, diep in de oogen getrokken, hun smerige halsdoeken, hun afgedragen plunje en hun slecht geschoren tronies.

Maar de grootste begon dadelijk :

— Niet zoo handgauw, Henderson! Houdt je maar rustig en wel bedankt voor het compliment! Ga je zelf onmiddellijk vermommen, zorg dat je er uitziet als een echte boef, en kom dan dadelijk hier weer terug. Haast je. Wij hebben nog wat met mijnheer Jack te bepraten!

Zoodra de reus was weggesneld ging Raffles weer naast het bed zitten vatte de hand van Jack en zeide met grooten nadruk.

— Je kunt ons op dit oogenblik nog niet helpen Jack tenzij door volkomen rustig te blijven. Het zou je trouwens onmogelijk zijn, thans reeds een voet te verzetten.

— Het is waar, ik gevoel mij zoo slap als een vaatdoek! zeide Jack zuchtend. Wat zijt

gij voornemens?

— Wij willen onmiddellijk een onderzoek instellen naar de verblijfplaats van Jane. Het kan natuurlijk niet twijfelachtig zijn of men heeft haar onder een valsch voorgeven wegge-lokt. Dat moet gedaan zijn door handlangers van Kendrup. Want hij zelf heeft, volgens de getuigenis van mijnheer Brand, het huis niet verlaten. Denkelijk heeft hij dus getelefoneerd. De kerel moet daar in de buurt dus vrienden hebben, die hem bij zulke vuile zaakjes de behulpzame hand bieden. Het kan niet zoo moeilijk zijn, dunkt me, er achter te komen wie dat zijn. Hijzelf zal zijn huis wel niet kunnen of durven verlaten voor laat in den avond. Wij hebben dus nog verscheidene uren voor den boeg.

— Als gij eens te laat kwaamt — hijgde de ongelukkige Jack en een doodelijk wit verspreidde zich opnieuw over zijn gelaat.

— Dat verhoede de hemel! En ik ben bijna zeker dat wij zullen slagen, en bijtijds zullen komen! Zie je, ik heb vandaag voorgevoelens — en die bedriegen mij maar hoogst zelden! zeide Raffles met een flauwen glimlach, maar het gelaat van Brand vertrok krampachtig. Het liefst had de jongeman de geheele onderneming prijs gegeven want hij zelf begon zich onrustig te gevoelen, aangestoken door de sombere stemming van Raffles, maar hij had wel begrepen dat dit volkomen nutteloos zou zijn. Raffles was nu eenmaal fatalist — en niets zou hem kunnen afhouden van wat hij zijn plicht achtte.

— Dus — ik moet alleen hierblijven? vroeg Jack zwak.

— Gaston, mijn trouwe kamerbediende, zal U gezelschap houden, en op U passen! zeide Raffles. Gij loopt hier overigens volstrekt geen gevaar.

— Ik wilde dat ik U kon vergezellen! zuchtte de jonge ingenieur. Ik zal niet kunnen slapen. Mijn kleine Jane — mijn kleine Mary! O, ik verwurg dien Kendrup met eigen hand, als een van haar ook maar een haar op het hoofd gekrenkt wordt. En ga nu, mylord! Ja, ikzelf jaag U daarheen. Ik kan niet anders — ze zijn alles voor mij op de wereld! Haast U, om Godswil — neem de politie in den arm, als het niet anders gaat.

Raffles wierp den jonge man een zonderlingen blik toe, en zeide met een kort lachje:

— Zoolang het mogelijk is, mijn waarde

Jack moet een man als ik de hulp van de politie liever niet inroepen. Ik denk ook wel dat ik het er buiten zal kunnen stellen. Wij zijn met ons drieën, en een onzer geldt wel voor vijf anderen!

— Voor twaalf, mylord, als het moet! liet de bulderende stem van Henderson zich hooren, die juist op dat oogenblik binnentrad, en de laatste woorden gehoord had.

En hij hief zijn armen als stoomhamers, en zijn vuisten als aambeelden op!

— Des te beter James — misschien gaat het wel warm toe, daar waar wij komen! zeide Raffles, hem op den schouder kloppend. Adieu Jack — ik zend Gaston bij je, en het spreekt vanzelf dat wij rechtstreeks hierheen komen zoodra wij Jane hervonden hebben.

Allen wisselden nog een handdruk met den man die daar machteloos op zijn bed lag, terwijl langzaam het leven weer in hem terugkeerde, en toen verlieten zij haastig het huis aan de tuinzijde. Het was toen omstreeks negen uur in den avond. Zij maakten dat zij zoo spoedig mogelijk wegkwamen uit de deftige buurt, waar hun schamele kleeding en hun verdacht uiterlijk de argwaan der politie zouden kunnen wekken, stapten op een bus, en bereikten omstreeks twintig minuten later het begin van de wijk, die ze zouden moeten doorzoeken. Het geleek een wanhopige onderneming, en toch was Raffles vast van plan, haar tot het uiterste door te zetten. Een zeer groot voordeel was, dat hij niet alleen alle straten, stegen en slopjes van de wijk kende, maar ook alle kroegen, geheime opiumkitten, nachtrestaurants en verdachte huizen. Hij zou zelfs nog op den tast de vergaderplaatsen weten te vinden, waar nog slechts weinige jaren geleden de Bende der Raven bijeen kwam. Weliswaar had de politie dat hol uitgerookt, maar het was toch niet onmogelijk dat het onguere gespuis daar opnieuw bijeenkwam.

Het was een duistere avond, en donkere wolken joegen voort aan een sterrenlozen dreigenden hemel. Met de handen in de zakken liepen de drie mannen, het hoofd tussehen de schouders teruggetrokken, een tijdlang zwijgend naast elkander voort, ieder met een eindje sigaret tussehen de lippen, totdat Brand tenslotte vroeg:

— Loopen wij niet een weinig op goed geluk voort, Edward?

— Dat doe ik werkelijk niet Brand! Wij zijn

nu op weg naar een danskroeg, waar alle nachtvogels van deze wijk plegen bijeen te komen — en wie weet kan een opgevangen woord ons wel op een spoor brengen. Die lieden verraden elkander nimmer, en gelooven misschien dat zij vrijuit kunnen praten. In ieder geval is het wel een poging waard, dunkt mij!

Zij spraken verder niet, en slenterden voort, met den gang van echte apachen, die beginnen met te loeren naar buit, nu de nacht begint te vallen.

Nog een kwartier, en toen hadden zij het huis bereikt. Tot op de straat drong het geraas door van een zeer groot, en nogal valsch orgel, een van dien door electriciteit gedreven monsterdingen, die evenveel leven maken als een geheel orkest.

Zij traden binnen, en konden aanvankelijk weinig meer zien dan de vage omtrekken van degenen die het dichtst bij hen waren, want er stond een dikke rook, en de danszaal was niet al te helder verlicht door een paar gas ballons. Rechts was het buffet, en Raffles raadde meer dan hij zag den dikken Pat Slogan, die dus nog altijd niet door zijn zonden achterhaald scheen te zijn, en zich op dit oogenblik althans op vrije voeten bevond, wat voor hem inderdaad iets bijzonders mocht heeten.

Slechts even werd er een blik in hun richting geworpen, en al herkende men geen van de drie mannen, hun uiterlijk scheen, zonder ling genoeg, vertrouwen in te boezemen, en zij konden ongehinderd een tafeltje bereiken, dicht bij het buffet, waar zij zich neerlieten en bier bestelden, dat hun aanstonds door een slonsige meid met loshangend haar gebracht werd.

Het orgel speelde uit den treure ouderwet-sche walsen, polka's en zelfs een gavotte, maar dat belette den dansers niet, er de charleston op te dansen of een blues.

Brand bemerkte onmiddellijk dat hij in een beruchte dievenkroeg moest zijn. Hij zag niets anders dan strakke, witte, onverschillige tronies van lang opgeschoten slungels, die zeker ieder in hun rechterzak een groot knipmes zouden hebben, aanstonds klaar om te worden gebruikt of wel een boksbeugel met verraderlijke punten, een gummi ploertendooder, of zelfs een kleine browning.

De vrouwen waren voor het meerendeel afschuwelijk om aan te zien, oud voor hun tijd, met bepleisterde gezichten, holle, zwart-

aangestreepte oogen, en vuurrood geverfde monden. Zij dansten zwijgend, en onder het voorbijdansen wierpen sommigen reeds nieuwsgierige blikken op Henderson met zijn herculische gestalte, en op Raffles met zijn lenig, schoongeboofd lichaam.

En reeds zag Brand tot zijn schrik, dat die steelsche blikken niet ontgingen aan de dansers en andere vrienden van die dames, die daarover allesbehalve gesticht schenen te zijn.

Raffles had het natuurlijk evengoed gemerkt, maar hij wachtte er zich wel voor, daarvan iets te laten blijken. Men moest zeer voorzichtig zijn met deze lieden.

Een enkele onvoorzichtige blik, een uitdagend woord — en wellicht zou die heele troep zich op die indringers werpen, die het durfden wagen, hen hier op hun eigen gebied te tarten.

— Hoe heet het hier eigenlijk mylord? vroeg Henderson heel zacht aan het oor van Raffles.

— De kerels zelven noemen het „Het Rattenhol” James! — Maar noem mij nu niet meer met den naam dien je zooeven gebruikte, het kon gehoord worden, en dan zouden de gevolgen wel eens heel noodlottig kunnen zijn! Noem mij Dick, of Henry!

— Geloof je dat ze hier kan zijn? vroeg Brand heel zacht, op zijn beurt.

— Ik weet er niets van! Wij kunnen weinig anders doen dan wachten. Ik hoop dat het niet lang zal duren, en meer kan ik je er niet van zeggen.

Die wensch van Raffles zou nog spoediger vervuld worden, dan hijzelf wel dacht.

Want de drie mannen zaten daar zeker nog geen volle twintig minuten, schijnbaar onverschillig met elkander sprekend, toen de deur opnieuw openging, en niemand anders binnen-trad dan mijnheer Kendrup in hoogst eigen persoon. Hij was voor zijn doen keurig gekleed, maar het was duidelijk dat hij gedronken had, want zijn gelaat was opgezet, en zijn oogen stonden hem klein en waterig in het hoofd. Hij lette volstrekt niet op de aanwezigen, maar liep regelrecht toe op het buffet, en onmiddellijk bukte Pat zich daar overheen, als om den ander te verwelkomen.

Zij wisselden op fluisterenden toon een paar woorden, en hoe Raffles en de anderen zich ook inspanden, het was hun onmogelijk, te hooren wat zij zeiden. Maar Raffles had het gelaat van Kendrup nauwkeurig in het oog gehouden, en hij zag aan de uitdrukking van

duivelsche zegepraal op dat roode licht, dat hij het doel naderde — de ongelukkige Jane moest hier dicht in de buurt zijn, misschien wel in het huis zelf.

Kendrup wierp een enkel glas jenever door zijn keelgat, veegde zijn lippen af, en richtte toen zijn schreden naar het duisterste einde van de zaal.

— Jij alleen gaat hem na Brand! Jij valt het minste op! beval Raffles kortaf. Tracht na te gaan waar hij blijft. Wij zullen den baas bezighouden. Wij kunnen helaas onmogelijk met ons drieën hem nagaan, want dan zou waarschijnlijk onmiddellijk de hel losbreken! Die heele bende hier zal wel weten waar het om gaat, en wat die schurk van plan is! Je behoeft die gemeene tronies maar goed aan te zien! Vlug wat! Kom ons het resultaat zeggen!

Brand stond schijnbaar volkomen onverschillig op, en slenterde den ander achterna, en tegelijkertijd stond Raffles van zijn plaats op, grijnslachte eens tegen Pat Slogan, en begon grappen met hem te maken, om zijn aandacht af te leiden.

Toch was het voor Brand een gelukkige omstandigheid, dat er als het ware een mist hing in de zaal en dat zij zoo slecht verlicht was. Zoo was het hem mogelijk, door de volte heen Kendrup te volgen, en te zien hoe hij verdween door een lage, smalle deur, die hij op een heel gemakkelijke wijze met den knop scheen te kunnen openen. Maar enkele dansers, die tot dien duisteren hoek waren afgedwaald, keken den Zweed grinnikend na, en al verbeet hij zich ook, Brand moest een paar kostbare tellen verloren laten gaan, alvorens hij op zijn beurt die deur durfde openen.

Ten slotte waagde hij het er op, juist toen er een dans eindigde en de andere met den rug naar hem toestonden, en sloop snel als een wezel door de deur, die hij zachtjes achter zich sloot. Hij begreep wel dat hij van dit oogeblik af zijn leven op het spel zette, maar Raffles had het hem bevolen, en wat hij deed was goed.

Hij bleef even stilstaan en luisterde met groote aandacht. In de verte hoorde hij, zoo meende hij, de zware schreden van Kendrup, die zich verwijderde.

Hij stond aan het begin van een smalle, slechts door een enkel gaspitje verlichte gang met vochtige muren en een vloer vol gaten, die zeker lang geleden geplaveid was met roode,

geglazuurde tegels.

Op zijn teenen voortsluipend begon hij Kendrup te volgen. Tot zijn vreugde vernam hij de voetstappen steeds duidelijker, en hij begreep dat hij hem inhaalde. De gang was zeer lang, naar het scheen, en Brand begreep dat hij, na meer dan veertig meter te hebben afgelegd, noodzakelijk weer in een ander huis moest zijn aangeland, dat misschien in een geheel andere straat was gelgen.

Maar eensklaps werd het stil, en hij vernam niets meer. Hij meende het geluid te hebben gehoord van een deur die werd gesloten en hij liep haastig voort.

Bijna had hij te haastig geloopt, want het scheelde niet veel of hij was met zijn hoofd tegen een blinden muur aangebots, die plotseling de gang afsloot.

Hij was hier zoover van het gasvlammetje af, dat hij ternauwernood iets kon onderscheiden, maar toen hij zijn tastende handen uitstak voelde hij heel duidelijk koude steenen. En niet alleen vóór zich, maar ook opzij. Hij bleef een paar tellen luisterend staan, en waagde het er toen op, zijn zaklantaren te ontsteken.

Geen spoor van een deur! De gang eindigde hier plotseling! En toch moest Kendrup hier de gang verlaten hebben, dat kon niet anders! Hij duwde uit alle macht tegen den steenen wand, die de gang afsloot, maar er was geen verwikken aan. Hij begreep dat alleen Raffles zelf hier hulp kon bieden.

Zoo snel hij maar kon liep hij terug, en opende, na de lantaren weer gedoofd te hebben, behoedzaam de deur, die in de danszaal uitkwam.

Door een kier turend, zag hij dat er weer gedanst werd. Hij wist haastig binnen te glippen en liep toen weer onverschillig toe op Raffles en Henderson, die vol ongeduld op hem wachtten.

Hij bracht Raffles fluisterend en snel op de hoogte. Deze keek ernstig voor zich uit, en zeide toen, met zijn mond dicht bij het oor van Brand:

— Ik geloof dat die schurk van een Slogan al argwaan heeft gekregen. Het zal onmogelijk zijn, ongemerkt met ons drieën in die gang te komen. Henderson, het gaat niet anders, jij zult als scherm moeten fungeeren! Je plaatst je op een meter voor de deur ongeveer en achter jouw breeden rug zullen mijnheer Brand en ik naar binnen zien te glippen. En bedenk het wel — niemand mag in die gang, versta

je me goed? Niemand mag in die gang komen, voor er op zijn minst een kwartier verstreken is! Ik zal een geheime deur moeten openen, en dat gaat maar niet zoo vlug!

— Niemand zal erin komen! zeide Henderson kalm, en Raffles wist dat hij zijn woord zou houden. Het was een groot geluk dat Slogan op dat oogenblik dicht bij de straatdeur in beslag werd genomen door een rechercheur, die hem een paar inlichtingen kwam vragen in verband met een moordaanslag, die reeds

zeven of acht dagen tevoren had plaatsgehad, en dat een groot aantal dansers zich nieuwsgierig om die twee heendrongen. Zoo konden dan Raffles en Brand achter de geweldige gestalte van Henderson om door de smalle deur wegsluipen. Geen seconde later zette het orgel weer in, en de dans werd weer algemeen.

Raffles ontstak dadelijk zijn zaklamp en zoo vlug zij konden ijlden de beide vrienden de gang af.

**Al maken de dieven slechts één pakje
„DUBEC” cigaretten buit, dan zijn zij al tevreden!**

HOOFDSTUK V.

BIJTIJDS!

Zij stonden nu samen voor den blinden muur, die de gang afsloot. Maar beiden begrepen dat dit slechts schijnbaar kon zijn, en dadelijk onderzocht Raffles met zijn geoeffende vingers die steenen oppervlakte, en de beide wanden daarnaast. Wanden en deuren waren echter volkomen glad en vlak, geen enkel uitsteeksel deed zich zien. Toen knielde Raffles neer op

den vloer, die ongelijk was. De tegels lagen hier en daar los, bij gebrek aan steun van hun burens, en Raffles begreep wel, dat hij hieronder zeker niet naar een of anderen verborgen knop of hefboom behoefde te zoeken.

Maar toen hij zich nog wat dieper bukte, en naar den linker zijwand keek, terwijl hij zijn zaklantaren op den grond legde, bemerkte hij

dat het licht daarvan een dunne reet onthulde, zeker niet breeder dan weinige millimeters, en ter lengte van een paar decimeters, te rekenen van den sluitmuur af.

In het midden van die zeer smalle spleet meende hij iets donkers te zien, een soort van schaduw.

Hij stak de hand in den zak, en haalde er een van die messen uit, die men wel padvindermessen noemt, en waaraan zich verschillende werktuigjes bevinden, waaronder een soort van haakje, om blikjes te kunnen openen.

Hij opende dit haakje, en het bleek juist onder de reet te kunnen doorschuiven. Hij sloeg het om het stiftje, het palletje, of wat het dan anders wezen mocht, dat hij in het midden van de spleet vond, en trok het naar zich toe.

En onmiddellijk wisten de beide mannen dat het zesde zintuig van Raffles hem weder uitstekende diensten had bewezen!

Want die blinde muur bleek in het geheel geen muur te zijn, maar een schuifdeur, ter dikte van ruim een decimeter, en gevormd door gewone bakstenen, die in hun grootste breedte waren vastgemetseld op een ijzeren raamwerk, hetwelk beneden en boven omtrent vijf centimeters in den grond zonk, en daar liep in een gootvormige uitholling, juist even breed als die schuifdeur dik was, en in het midden voorzien van een stevige ijzeren, ronde rail, waarover twee wielen liepen met uitgeholde velgen, zooals die ook gebruikt worden voor de schuifdeuren van waranda's in kleine en goedkoope villa's. Waar de deur in den wand rechts verdween, na te zijn gesloten, was eveneens zulk een goot en het was dus niet te verwonderen, dat men van een afsluiting niet het geringste kon zien, want alles paste voortreffelijk.

Zoodra zij door de opening waren gestapt, trok Raffles de geheime deur weer dicht, met behulp van een handgreep, die zich aan de andere zijde bevond, maar niet geheel en al, omdat hij nog niet wist, hoe hij, ingeval van nood, den terugtocht zou moeten aanvaarden.

Bij het licht van hunne lantarens liepen zij zoo snel zij konden verder, en dat was slechts een pas of tien, want toen stonden zij tegenover een gewone deur, die echter nog stevig genoeg was, en daarenboven op slot bleek te zijn.

In een oogwenk had Raffles zich overtuigd, dat de sleutel aan de andere zijde op het slot

stak. Het was echter een doorgaand slot, met gaten aan weerszijden, en Raffles glimlachte — zooiets was voor hem volstrekt geen bezwaar!

Hij haalde een instrumentje te voorschijn, van zijn eigen vinding, en dat er uitzag als een gewoon, klein zakpotlood. Hij stak dit door het slot heen in de holte van den sleutel, en door het andere uiteinde stevig vast te houden en een ring over het toestelletje met kracht vooruit te drukken deed hij het als het ware uitzetten, zoodat de gekartelde randen van de acht segmentjes, die de stift vormden, onwrikbaar zich vastklemden tegen den binnenwand van den sleutel.

Hij behoefde nu de stift slechts om te draaien, de sleutel draaide mee — de deur was geopend!

En dadelijk wisten zij, dat zij in een geheel ander huis in een andere straat moesten zijn, want de geheele bouwde wees hierop. Er lag een looper op den vloer van de gang, waarin zij nu stonden, er brandde electrisch licht, en ook op de eikenhouten trap, die aan het einde van de gang naar boven voerde, was een looper gelegd.

Raffles stond nog in beraad, waarheen hij zich begeven moest, toen de beide mannen elkander snel aanzagen.

Het gekrijt van een klein kind had hun ooren getroffen.

Het was dus wel zeker dat zij op de juiste plaats waren aangeland!

Het geluid kwam van boven, en beiden vlogen de trap op.

Ja, dat was de deur, waarachter het geluid weerklonk! Het was een kind, dat erbarmelijk weende! Maar boven dat geschrei uit klonk een vrouwenstem, waarin een waanzinnige angst te hooren was en die kreet:

— Laat het los! Ik stem toe! God zal het mij vergeven — ik kan mijn kind niet voor mijn oogen laten afmaken!

Met een woedenden ruk greep Raffles de kruk van de deur.

Zij was gesloten!

Er waren zeker knippen op gedaan aan de binnenzijde.

— Laten wij haar open loopen! brulde Brand, die zelf over zijn geheele lichaam trilde van woede en wraakzucht.

Hun beider schouders bonsden tegen het bovenpaneel, dat krakend versplinterd werd.

Zonder zelfs aan hun wapens te denken wierpen zij zich in het vertrek, nadat Raffles

de hand door het gat had gestoken, en de knip had teruggetrokken.

Het was een groote kamer, waarin zij zich bevonden.

Dichtbij het raam stond een sofa, waarop Jane Bishop gezeten was, meer dood dan levend, en bleeker dan een laken. In haar wijdgeopende oogen was een folterende angst gelegen.

Niet ver daar vandaan stond een keurig gedekte souptafel.

En in het midden van de kamer stond Kendrup, met in zijn linkerhand het dochtertje van de ongelukkige vrouw, dat hij aan een armpje had opgetrokken, en zijn rechterhand bewapend met een groot mes.

Of beter gezegd — daar had hij zooeven gestaan, want reeds bij het krakend splinteren van het paneel had hij zich met een woesten ruk omgewend, het kind uit zijn hand laten glijden, en met de nu vrije hand naar zijn zijzak getast.

Juist op dat oogenblik stonden de twee mannen in de kamer, en toen kraakte het schot, dat rakelings langs het oor van Raffles ging, en hem een paar bloeddruppels kostte.

Even vertrok zijn gezicht, en toen riep hij met een korten lach:

Je hebt gemist, jij schurk!

Kendrup liet een brullenden kreet hooren, maar voor hij nogmaals den haan had kunnen overhalen van zijn browning, had Brand hem een stoel tegen de beenen geslingerd, die hem zijn evenwicht deed verliezen.

De browning vloog uit zijn hand, en het schot ging wel af, maar de kogel trof nutteloos het hout van de bovenste deurpost.

Het volgende oogenblik had Raffles zich op hem geworpen, en trachtte hem zijn mes te ontrukken.

Maar Kendrup was van een geweldige kracht, zijn woede en zijn dronkenschap schenen die nog te hebben verdubbeld, en hij weerde zich als een dolle krabde, beet en sloeg, en gaf het mes niet prijs.

Jane was naar haar kind toegesneld, had het in haar armen genomen, en stond nu doodelijk verschrikt in een hoek te kijken naar het einde van die worsteling.

Kendrup brulde als een wild dier, en wist zijn rechterhand vrij te maken, en hief het mes op om toe te stooten, toen Brand een volle wijnflesch van de tafe nam, en die stuksloeg op het hoofd van den schurk.

En nu had mijnheer Kendrup ongetwijfeld een harden kop, maar dit was hem toch wel een weinig te kras. Het mes ontgleed aan zijn vingers, en hij zonk op het vloerkleed neer, terwijl de wijn, tegelijk met het bloed over zijn gelaat stroomde.

Raffles stond hijgend op, en riep tot de jonge vrouw:

— Komt onmiddellijk mede — iedere seconde is kostbaar!

Het drietal liep reeds op de deur toe, toen zij plotseling snelle voetstappen hoorden naderen. Het volgende oogenblik was de weg voor hen afgesneden.

Zes, acht kerels, half dol van woede, verdrongen elkander in de deuropening en kwamen binnen, de helft met messen, de andere helft met ploertendooders gewapend, twee ervan met revolvers en de voorste riep hoonend:

— Zoo mijnheer! Dat was het dus! Nu, het is je laatste truc geweest, geloof dat maar! Laat haar los, — en als je soms lust mocht hebben om te bidden, doet het dan gauw, jij en je kameraad, want over een kwartier liggen jullie lijken in het zijkanaal van de Theems!

En terwijl de man sprak ging zijn revolver langzaam de hoogte in....

Henderson stond rustig voor de deur in de danszaal, omstreeks een meter er vandaan, en dampte gemoedelijk zijn pijpje.

De tabak was wel niet eerste klas, maar op die manier, zoo bedacht de brave kerel, droeg hij er het zijne toe bij, de rookmist nog wat dikker te maken!

Hij hulde zich dus in een soort van aureool van waardigheid, en tevens van ondoordringbaarheid!

Maar Pat Slogan had oogen, die aan dien nevel gewend waren, en toen hij zijn gesprek met den rechercheur geëindigd had en hij dezen lastpost op een veiligen afstand wist, duurde het ook niet heel lang meer, of hij miste de drie mannen, die zooeven vlak bij zijn toonbank hadden zitten drinken.

Het was mogelijk, maar toch weinig waarschijnlijk, dat zij hem tijdens zijn gesprek voorbij waren gegaan en de straat op.

Welneen, daar stond die eene knul nog, groot en breeduit, of hij hier thuis was!

Hij slenterde langzaam op Henderson toe, en vroeg, schijnbaar joviaal, maar reeds met een gluiperige uitdrukking van wantrouwen in

zijn dichtbijeengeplaatste oogen :

— Zoo makker — wat voer jij hier zoo uit ?

— Luchie scheppen ! antwoordde Henderson lakoniek, een dikke rookwolk uitblazend.

— Rare plaats voor een luchie, wat ? grinnikte Pat, maar het was een heel eelijk lachje en zijn oogen gingen steeds achterdochtiger in het rond. Waar zijn je kornuiten ?

— Luchie scheppen ! antwoordde Henderson onverstoort. Buiten ! Ze vonden hier de hapmosfeer een beetje onfrisch, zie je !

Het wantrouwen van den kroegbaas nam snel toe.

Het strategisch standpunt, dat die zware, groote kerel had ingenomen, beviel hem allesbehalve.

Hij bedacht dat er nog niet betaald was, en dat gaf hem een prachtige aanleiding om bulderend uit te roepen :

— Zijn zij weggelopen, je maats ? Zonder te betalen ? Dat ken ik niet gelooven ! Ze zagen er zoo fatsoenlijk uit ! Jongens, heeft een van jullie de twee vrienden van dezen man zien weggaan ?

— Dat kan niet ! riepen wel twee, drie stemmen tegelijk. Ik stond in de deur, terwijl jij met dien dofgajes praatte, en ik durf wel zweren dat er niemand uit of in is gegaan in dien tijd !

— Nou, dat is een gekke zaak ! zeide Slogan langzaam, en nu kwam er een dreigende, moordzuchtige uitdrukking op zijn tronie. Je moet weten dat ik me niet laat begappen ! Ik moet mijn centen !

— Ik zal je wel betalen ! verzekerde Henderson kalm.

— Dat verlang ik niet ! viel Slogan uit. Ze zijn door die deur gegaan, denk ik — en daar hebben ze niks te maken ! Ik zal eens gaan kijken, waar zij gebleven zijn ! Wat zoeken die kerels in mijn eigen huis ?

— Wel, ze zullen je zoeken om je te betalen ! zeide Henderson, met een zeurende stem, en alleen maar hopen om tijd te winnen.

— Des te beter — dan heb ik ze gauw genoeg gevonden ! Ga jij daar eens van die deur weg ! Henderson bewoog zich niet.

Er waren daar in die danszaal minstens dertig mannen, en hij wist dat geen daarvan voor een bloedig misdad zou terugdeinzen. En toch week hij niet.

Hij zag hoe Slogan de hand naar den zak bracht, en toen begreep hij dat het niet langer

was uit te stellen, en dat hij zou moeten doen wat zijn meester hem had gelast.

Slogan was ongetwijfeld een sterke, grove kerel, maar toch deed de verschrikkelijke vuistslag, die hem bliksemsnel tegen de punt van de kin trof hem om en om rollen, alsof hij niets meer was dan een kegel, met kracht door den houten ba getroffen.

Er was zoo luid gesproken, dat tot bij de straatdeur iedereen begreep, wat er geschied moest zijn. Het saamhoorigheidsgevoel tusschen het geboefte werd wakker, en met een dof gegrom drongen allen tegelijk op Henderson toe.

En dat was misschien zijn geluk, want de volgende seconde was hij zoo met aanranders omgeven, dat de weinigen die een revolver droegen, van hun wapen geen gebruik durfden maken.

Maar daarentegen kwamen de messen, de boksijzers en ploertendooders te voorschijn, en de eerste de beste slag met zulk een wapen, trof den reus onverwachts midden op het hoofd.

Van de honderd menschen zouden er twintig onmiddellijk door dien slag gedood zijn, en negen en zeventig anderen op zijn minst zwaargewond of verdoofd, maar Henderson was de honderdste die een schedel had als een nikker — en waarschijnlijk nog heel wat sterker. Het was als van staal, en er was werkelijk een zware voorhamer toe noodig, om er een deuk in te slaan, zooals hij menigmaal zelf lachend verzekerd had.

Ook nu lachte hij, zoodat al zijn tanden zichtbaar werden, en de volgende seconde lag de aanvaller, die den slag had toegebracht, met een verbrijzelde kaak en p'atgeslagen neus, kreunend te midden van een paar dozijn trappende en elkaar in den weg loopende beenen. En onder het hysterisch gekrijsch der dievenmeiden begon er een gevecht, zooals men zelfs in die dievenkroeg maar weinig had gezien — één enkele man tegen dertig anderen !

Maar het was een tegenstander om eerbied voor te hebben ! Aan een verschrikkelijke kracht paarde hij een vluheid, ongewoon voor lieden van zijn gewicht en zijn lengte, en wie onder het bereik van zijn lange, grijpende armen kwam, die kon, wat zijn deel betrof, het gevecht gerust als geëindigd beschouwen — een tel later werd hij als een jong katje door de kamer geslingerd, of temidden van zijn medestrijders, met een misvormd gelaat, een dicht-

geslagen oog en drie of vier tanden uit zijn mond missend.

Wapens gebruikte Henderson bij die gelegenheid niet. Hij had zich niet den tijd gegund, zijn korten knuppel te voorschijn te halen. Het duurde dan ook niet lang of hij had zijn harde knokkels aan bloeden geslagen maar hij bleef lachen, luid en onophoudelijk, met den rug tegen de deur, opdat men hem niet van achteren verraderlijk zou kunnen aanvallen.

Maar zelfs een reus van zijn kracht kon het natuurlijk op den langen duur niet klaarspelen tegen een zoo verpletterende overmacht. Hij had al wel zes of acht kerels neergebeukt, en dat vermoeit!

Toch duurde het nog bijna een kwartier, voor het einde kwam.

Acht kerels ongeveer hadden zich wat terzijde begeven en wierpen zich onverhoeds als een enkelen man op Henderson.

Het waren de sterksten en grootsten die erbij waren, en de schok was zoo hevig en onverwachts, dat de reus een kort oogenblik zijn evenwicht verloor, daarbij een weinig terrein, en zoo de deur voor een kort oogenblik vrijmakend, maar lang genoeg om die kerels gelegenheid te geven, ze open te rukken, en de gang in te stormen.

Henderson wist dat hij bijna een half uur die gang had weten vrij te houden, en hij hoopte van ganscher harte dat het ruimschoots voldoende mocht zijn geweest. Maar daar hij er niet zeker van was, wilde hij den troep volgen, toen twee kerels hem in den weg traden, waarvan er een met een revolver was gewapend. Zij waren, met de vrouwen, de eenigen die nog op de been waren. De rest lag, verschrikkelijk togetakeld als op een slagveld door de danszaal verspreid.

Een hunner, de man met de revolver was een klein kereltje met een kwaadaardig gezicht. Het was duidelijk dat hij bang genoeg was voor Henderson, maar toch op zijn revolver vertrouwde, toen hij met een stem die een beetje beefde beval:

— Blijf staan waar je staat, of ik schiet je tot een zeef.

Henderson draaide zich langzaam om, zijn armen zakten langs zijn lichaam, en hij boog het hoofd, als in onderwerping.

Daarbij zag hij echter, dat nog een der weinig overeind gebleven stoelen vlak voor hem stond.

Hij wist dat hij een verloren man was, als hij er een hand naar uitstak — maar er was een zeldzame vindingrijkheid over den braven kerel gekomen! Hij stak zijn voet een beetje vooruit, zoodat die tusschen de vier stoelpooten kwam, en het volgende oogenblik vloog het meubel als een projectiel door de lucht, en trof den revolverman met een harden smak in de maagstreek, zoodat hij piepte als een muis, zich bijna dubbelvouwde, en de revolver liet vallen. De andere kerel wilde er naar bukken, maar een trap van den reus deed hem in een hoek te land komen, en Henderson raapte het zware wapen op, stak het in zijn zak, en ijde op de deur toe. Hij snelde de gang in, die hoogstwaarschijnlijk een onderdeel vormde van een buiten gebruik gestelde kegelbaan, bereikte het andere huis, vloog de trap op, als het ware op de hielen van de kerels die hem waren voorgedaan.

Eerst wilde hij hen volgen, maar toen kreeg hij een beteren inval, zoodra hij hen zag toelopen op een versplinterde deur.

Hij duwde de deur open van een vertrek dat daar vlak naast was, maakte licht, rukte een gordijn ter zijde, en bemerkte tot zijn groote opluchting dat hij, zooals hij verwacht had, op een balkon stond, waarop ook de raamdeuren van het aangrenzend vertrek uitkwamen.

Zijn revolver tot schieten gereed houdend sloop hij op dat raam toe, en zag door een kier van het gordijn juist hoe een man daar in de deuropening langzaam een revolver ophief.

Hij mikte zorgvuldig, door de ruit en de smalle kier heen, en drukte af.

Hij wachtte de uitwerking van zijn schot niet af, maar duwde met een enkelen schouderdruk de glazen deur in en stapte in het vertrek.

— Allemaal jullie handen op, geboefte, of ik leg jullie neer als konijnen! bulderde zijn bevelende stem.

Langzaam gingen alle handen omhoog, niemand dacht aan verzet. Voor het groepje lag een man, met het gelaat ter aarde, blijkbaar levenloos. De kogel uit Hendersons revolver had hem midden in het voorhoofd getroffen.

Raffles nam bedaard zijn eigen revolver ter hand, en zeide glimlachend:

— Het is dus nog niet voor ditmaal! Nu, wat geschreven staat, dat moet geschieden. Komaan Jane, voel je je sterk genoeg om heen te gaan? James, ik reken er op dat jij onzen

aftocht dekt! We zullen dit huis maar liever door de andere deur verlaten, dat lijkt mij veiliger! Sluit die kerels desnoods zoolang in de kamer hiernaast op. Ik zie daar op die tus-

schendeur ook een sleutel! Jane, geef mij je arm — wij gaan! Ik zal je bij je man brengen — hij verlangt er vurig naar, je te zien!

Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te doen heeft, als hij „DUBEC” cigarettten rookt!

HOOFDSTUK VI.

DE AANSLAG.

De drie mannen en de geredde vrouw moesten eenigen tijd zoeken voor zij, in een aangrenzende wijk, een taxi konden vinden, want bussen waren reeds niet meer te krijgen, tenzij men een half uur had willen wachten op een zogenoemde nachtbus.

Gedurende den geheelen rit sprak Raffles geen enkel woord, en zat stil voor zich uitziende, in zijn hoek, achterover leunend.

Jane, met haar kind op den schoot, dat nu eindelijk was ingeslapen, nadat zij het met duizende woordjes gesust en vertroeteld had, leunde eveneens achterover, met gesloten oogen, en nog niet bekomen van den schrik en de ontzetting, die zij had doorleefd in dat afschuwelijke huis. Henderson was naast den chauffeur gaan zitten, hetgeen beteekent dat hij zich ten halve had moeten opvrouwen met zijn knieën tegen de kin, en Brand had al heel weinig gelegenheid om zijn gevoelens te uiten.

Hij begreep slechts ten halve, wat er omging bij Raffles. Het was ontwijfelbaar — die man, sterk en lenig als een stalen degenkling, die

niet geloofde aan geesten of spoken, waarzeggerijen of bezweringen, diezelfden man gaf thans toe aan een of ander somber voorgevoel — en toch was hij nog dienzelfden avond tot driemaal toe aan een zeker schijnenden dood ontsnapt!

Het was dus een onaangename, drukkende tocht, en iedereen was verheugd, toen de taxi eindelijk stilstond, niet ver van het huis van Raffles.

Brand betaalde snel den chauffeur, die terugreed, en ijlings liepen de anderen op het huis toe, waarvan Brand de voordeur reeds had ontsloten.

De oude Gaston kwam Raffles tegemoet loopen, zoo snel zijn stijve beenen hem wilden dragen, en zeide fluisterend:

— Ik ben blij dat gij terug zijt, mylord! Die heer daar boven is niet meer te houden! Hij zegt dat hij volkomen genezen is en dat hij U wilde zoeken! Hij wilde U bijstaan, en ik had de grootste moeite, hem weder tot rust te brengen. Ik geloof dat hij een weinig koorts

had, maar nu is het over. Mijnheer Bishop is nu bezig, zich aan te kleeden!

— Des te beter! zeide Raffles met een zwakken glimlach. Volg mij dan maar, Jane — ik kan je niet zeggen, al ben ik je misschien een weinig stilzwijgend voorgekomen, hoe verheugd ik ben dat ik dit voor jullie beiden heb kunnen doen! Maar nog dit eene — ik heb in de taxi nog eens nagedacht over de zaak — en al doet het er nu weinig meer toe, ik geloof te moeten besluiten, dat die Kendrup en de zoogenaamde dokter Wainscott een en dezelfde persoon zijn geweest! Dat zou heel wat raadselachtigs verklaren! En nu naar boven, naar je man.

Allen liepen haastig de trap op, en een seconde later lag Jane snikkend en lachend tegelijk in de armen van haren man.

En Raffles en Brand hadden zich bescheiden teruggetrokken op de gang en hier zeide de eerste op zachten toon:

— Zij kunnen natuurlijk niet terug naar datzelfde huis, en dat zouden zij ook niet willen. Laten zij hun intrek nemen in het kleine hotel, in het midden van het volgende blok. Zorg dat zij voldoende geld krijgen. Hier zijn de wissels — geef die ook aan Jack!

— Wanneer moet dat gebeuren? vroeg Brand, de papieren en het geld aannemend.

— Wel, morgen! En zoo vroeg mogelijk!

— Maar waarom doe je het dan zelf niet liever? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat — omdat ik er dan misschien niet de gelegenheid toe zal hebben! antwoordde Raffles afgemeten. Ik zal dan misschien — elders zijn!

Brand keek hem ongerust aan. Wat kon hij vreezen? Wat ging er in hem om?

Kort beraden zeide hij:

— Je schijnt ergens bevreesd voor te zijn! Ik weet niet wat je hier in huis zou kunnen gebeuren — maar ik betrek met jou je slaapkamer! Die biedt ruimte genoeg aan, en ik kan op een matras slapen!

— Niets daarvan! wees Raffles glimlachend af. Wilde je nog voor kindermisje gaan spelen? Je blijft in je eigen kamer, naast de mijne. Mij dunkt dat dat meer dan voldoende is! Je hebt gelijk, ik stel mij kinderachtig aan. En laten wij nu spoedig voor die twee gaan zorgen. Henderson kan hen wegbrengen in de auto. Ik geloof nog niet dat hij sterk genoeg is om te loopen, al heeft hij dan tegen mijn bevel zijn bed verlaten!

Brand stak geld en wissels bij zich. Juist toen ging de kamerdeur weer open, en Jack verscheen op den drempel, met zijn kind op den eenen arm, en zijn anderen om de schouders van zijn jonge vrouw geslagen. Hij was nog bleek, maar het scheen, dat hij zich vrijgoed op de been kon houden.

Hij kwam nu met uitgestoken handen op Raffles toe, en zei, terwijl hij nauwelijks zijn tranen kon weerhouden:

— Ik hoop later gelegenheid te hebben mylord, U dit te vergelden! Gij hebt meer voor ons gedaan dan eenig man had kunnen doen! Gij zijt een wonder!

— Ik ben blij Jack, dat ik dit nog heb kunnen doen! zeide Raffles zacht. Ik hoop dat je gelukkig zult zijn, met je jonge vrouw, en vooral, dat de ervaring van nu, je een les moge zijn voor de toekomst! Speculeer nooit meer! Je ziet waartoe het kan leiden. En ik weet zeker dat Jane volkomen gelukkig was, ook zonder door weelde omringd te zijn.

Een vlammende bos steeg voor een kort oogenblik in het gelaat van den jongen ingenieur op en hij zeide:

— Het is goed dat gij mij daaraan herinnert, mylord! Ik had dit eigenlijk niet verdiend! Ik ben een ezel en een dwaas geweest — maar ik zweer hier, dat ik mij nooit meer met die ellendige speculaties zal inlaten! Nu zal ik er alleen nog maar naar streven mijn wissels uit de handen van dien schurk te krijgen die gij hebt afgestraft vannacht.

— Goedzoo! zeide Raffles glimlachend. En nu zal mijn chauffeur U beiden wegbrengen. Gij zult natuurlijk het weerzien liever in een eigen, voorloopige omgeving willen viëren. Er is hier een klein maar goed hotel vlak bij. En — morgen komt mijnheer Brand U bezoeken!

— Gij toch zeker ook, mylord? vroeg Jane verlegen, die naderbij was gekomen.

— Ik? Wel natuurlijk — als ik in de gelegenheid ben, dan ik ook! Geef mij een hand, Jack — het overkomt mij niet zoo dikwijls, de hand van een onvoorzichtigen, maar eerlijken kerel te drukken! Vaarwel!

— Tot ziens, wilt gij zeggen! verbeterde zij lachend.

— Natuurlijk — ik versprak mij! Tot ziens! Weinige minuten later had het zoo wonderbaarlijk vereenigde echtpaar het huis in de

Cromwell Street verlaten, Henderson keerde terug, de auto werd gestald, en daar het toen reeds naar drie uur in den morgen liep, begaf men zich haastig ter ruste.

De slaapkamers van de beide vrienden grensden aan elkander, zooals men weet. Daar was een tusschendeur, die meestal gesloten werd, maar dit maal zette Brand ze tersluiks op een kier, plotseling aangegrepen door een vreemde onrust, die hem was begonnen te martelen sedert het stil in huis was.

Hij ontkleedde zich niet geheel en al, en wierp zich zoo op zijn bed, met zijn groote revolver naast zich op een kleine tafel, onder het bereik van zijn hand.

Alvorens Raffles met een handdruk goedenacht te wenschen had hij zich haastig overtuigd dat de groote, stalen knippen op de gangdeur van Raffles' slaapkamer waren geschoven. Ja, onder een voorwendsel had hij zelfs in een kleerenkast gekeken, en toen zoogenaamd naar een verloren geldstuk moeten zoeken op den grond, alleen om een blik te kunnen werpen onder het breede bed.

Nergens viel iets te bespeuren. In den schoorsteen was een rooster, die het afdalen volkomen onmogelijk maakte, tenzij men dat rooster, vele duimen dik, van te voren geheel doorzaagde en wegnam.

Tot zelfs de groote vensternis onderzocht Brand. Hij zag niets, niemand. En toch klopte nu zijn hart onrustig, toen hij daar lag in zijn kamer in het doodstille huis, en met wijdgeopende oogen naar de zoldering staarde.

Thans had hij er spijt van, Henderson niet stilletjes te hebben binnengelaten.

Thans echter wilde hij dat niet meer doen. Raffles zou het bemerken en het hem stellig verbieden.

Een oogenblikje later begon hij zelf den spot te drijven met zijn vrees. Over een uur zou de dag immers aanbreken.

Het was zoo stil dat hij het kleine klokje op de tafel naast zijn bed hoorde tikken, en toen hoorde hij plotseling, behalve dat getik, een heel zacht gerucht, dat hem plotseling, klaar wakker, overeind deed komen en luis-teren.

Wat er toen geschiedde, had zoo snel plaats, dat hij naderhand onmogelijk de juiste volgorde had kunnen aangeven.

Maar het eerst meende hij het zachte kraken van Raffles' bed te hooren. Toen kwam er een

gesmoorde kreet, een soort van zucht, en een stem die met groote moeite reip:

— Brand! help mij!

Brand vloog van zijn bed, op hetzelfde oogenblik, of misschien iets later, dat hij een schellen lichtbundel zag flitsen door de kier heen van de niet geheel en al gesloten tusschendeur.

Hij greep in de duisternis zijn revolver, vloog op de deur toe en wierp ze open.

Ongeveer op datzelfde oogenblik verdween de lichtbundel weer, maar toch niet zoo snel, of Brand had het witte gelaat gezien van Raffles dat door dien bundel werd bestraald en het bovengedeelte van zijn borst. En hij zag nog iets vreeselijk, dat hem van woede en smart deed brullen — de pyama van witte zijde vertoonde vlak onder den hals een donkere vlek.

Bijna niet weten wat hij deed vuurde Brand op goed geluk zijn revolver tot driemaal toe af, in de richting van het raam, waarvan het gordijn een weinig terzijde geschoven leek.

En bij het derde schot klonk, als een echo, een brullende kreet, en een oogenblikje daarna het doffe geluid van een lichaam dat op de steenen daar beneden te pletter viel.

Brand tastte naar den schakelaar van het licht naast de verbindingsdeur, en toen ijldde hij op het raam toe, rukte het gordijn terzijde, en zag in het flauwe licht van de maan, die zoo aanstonds zou verdwijnen, het uitgerafelde einde van een staaldraad, die bij louter toeval door zijn derden kogel geraakt was.

Dit alles duurde nauwelijks een paar seconden.

En nu ijldde hij op het bed van Raffles toe, en wierp er zich voor neer, krankzinnig van smart, maar dat duurde slechts heel kort.

Hij begreep dat er onmiddellijk moest worden gehandeld.

Hij snelde op de huistelefoon toe en waarschuwde Henderson met een paar schorre, afgebeten woorden.

Toen boog hij zich weer over Raffles heen die weer achterover was gevallen, en ontknoopte de van bloed doorweekte pyama.

Ongeveer midden in de borst was een klein gaatje — heel klein maar, maar Brand wist als bij ingeving, dat door die kleine opening het leven van Raffles wegstroomde. Raffles sloeg juist op dat oogenblik de oogen op, en zeide zwakjes:

— Je ziet wel, Brand, dat men met voor-

gevoelens toch niet altijd mag spotten! Het gebeurde met een windpistool, door de ruit heen. Om je de waarheid te zeggen had ik daar niet op gerekend. Zij moeten — zij moeten ons — reeds vroeger op den dag hebben gevolgd, nadat wij van het huis van Jane vertrokken.

— Stil toch! Om Godswil, spreek niet zoo veel! smeekte Brand hem met verstikte stem. Ik zal den dokter roepen!

Op dat oogenblik werd de deur opengeworpen, en Henderson, die inderhaast een broek had aangeschoten, blootsvoets, zijn hemd open op zijn machtige borst, stortte het vertrek binnen en wierp zich, brullend als een gewonde stier, voor het bed van Raffles op den grond.

— Foei, Henderson — wat beter manieren! bestrafte Raffles hem met een glimlach. Sta op, en toon je een man!

Wankelend kwam de reus overeind, en als door een waas van tranen keek hij neer op Raffles, bijna versuft en niet wetende wat hij moest doen.

Toen vroeg hij, met de stem van een kind, dat een heel groot verdriet heeft over een stuk gebroken speelgoed:

— Maar we kunnen mylord toch genezen, mijnheer Brand? Zie toch eens hoe hij bloedt! Moet het niet gestelpt worden?

Ja, dat wist Brand waarlijk zelf ook wel, dat tot iederen prijs die bloedstroom moest worden gestuit, daar anders het einde binnen weinige minuten gekomen zou zijn.

Hij liet als radeloos rond, toen de reeds zwakker wordende stem van Raffles hem deed stilstaan.

— Ik geloof niet dat het veel zal helpen, Brand, want er is mij al heel wat afgetapt — en ik geloof dat dat nog een soort van geluk is, want vergis ik me niet, dan was de kogel vergiftigd! Het is een geluk dat hij eerst door een paar dekens moest heendringen. Zoek er aanstonds maar eens naar, het zal verbazend belangwekkend zijn! Maar in ieder geval kunnen wij het einde nog wel een uur vertragen, dunkt me — ofschoon ik eigenlijk niet goed kan inzien waartoe dit eigenlijk noodig is.

— Mijn God, spreek toch zoo niet! barstte Brand wanhopig uit. Zeg wat ik doen moet!

— Alles zul je vinden in de kleine medicijnkast, daar in den hoek. Op de bovenste plank, in die bliken trommel — vindt je mijn nieuwe verbandmiddel, en uitmuntende, bloedstelpende watten. Maar dat alleen zou niet voldoende zijn.

Je moet — dat groene fleschje — een eetlepel — maar vlug, anders baat het niet meer.

Uit alle macht belette Brand het sidderen van zijn vingers terwijl hij den bliken trommel en het groene fleschje greep. Hij begon met het laatste, goot wat in den lepel, dien hij eveneens in de kleine kast had gevonden, en liet den inhoud daarvan vloeien tusschen de tanden van Raffles, die reeds doodsbleek was.

Daarop trachtte hij den bloedstroom te stelpen — en tot zijn onuitsprekelijke verlichting scheen het middel inderdaad een goede uitwerking te hebben, want het bloed hield op, uit de wonde te gutsen, maar wat eruit kwam had een donkere, eigenaardige kleur, en Raffles vreesde dat dit nog steeds een bewijs was van vergiftiging der voornaamste sappen die het lichaam in stand houden, — dat sap, waarvan Mephisto in Goethe's meesterwerk zegt; dat het „zeer eigenaardig” is.

Henderson had onbeweeglijk toegekeken met starre oogen nu en de handen zoo vast dichtgeknepen, in zijn hu pelooze smart, dat de nagels in de palmen waren gedrongen.

En nu vroeg hij heel zacht, terwijl hij Brand nauwelijks durfde aanzien:

— Geloof U — gelooft U, mijnheer Brand, dat mylord kan herstellen?

— Ik weet het niet, Henderson! antwoordde de jongeman op doffen toon, maar ik vrees het ergste! Mylord is zeer verzwakt, dat kun je aan zijn gelaatskleur zien — en zie eens, hoe afschuwelijk veel bloed er uit die wonde is gestroomd. En het weinige dat hij nu nog heeft — dat is nog bedorven door dien afschuwelijken kogel! O de schurk, die het gedaan heeft!

Brand had dit op woesten toon uitgekrijscht, zijn gebalde vuist dreigend schuddend in de richting van het raam.

— Hoe kon hij daar eigenlijk komen, mijnheer Brand?

— Hoe hij daar kwam? Maar mijn hemel — hoe heb ik dat zelf niet kunnen bedenken — zij hebben hem natuurlijk aan den draad laten zakken van het dak af.

— Maar hoe kwamen zij op het dak?

— Dat kan alleen maar geschied zijn — o ik vervloekte domkop! — door langs den grooten kastanjeboom op te klauteren! Zij zijn langs een van de bovenste takken gegaan, en konden van het kleine zijbaleon af, tot waartoe die tak zich uitstrekt, gemakkelijk naar het dak gaan.

Twee hunner hebben toen den derde aan het einde van den staaldraad gebonden en hem laten afzakken tot voor het slaapkamerraam. De gordijnen waren zeker niet genoeg gesloten en zij hebben licht gezien.

— Maar — dan zijn zij misschien nog niet weg, mijnheer Brand! schreeuwde Henderson opgewonden. Misschien houden zij zich nog verscholen op het dak! Zij zullen misschien niet langs denzelfden weg terug durven gaan!

Zonder hem te antwoorden stormde Brand naar het raam, boog zich naar buiten, en bijna op het zelfde oogenblik vloog er, zonder dat men iets anders hoorde dan een geluid als een zeer zachten zweeps slag iets vlak langs zijn hoofd.

— Buk je Henderson! schreeuwde hij onmiddellijk. Zij moeten nog in den boom zijn — dat vervloekte ding kwam recht van voren! Ga snel het licht dooven — anders leggen zij ons nog neer als konijnen!

Hij had dit laatste fluisterend gezegd, en Henderson ijde reeds dwars door het vertrek, bezielde door een woede die hem een geheele stad had kunnen doen uitmoorden, en draaide den schakelaar van het licht om.

De kamer was nu in het dikste duister gehuld.

Het duurde eenigen tijd voor Henderson terugkwam — maar hij had in dien korten tijd ook niet stilgezeten.

Want plotseling flitste er een krachtig licht door het raam naar buiten, en belichtte door een oogenblik daghelder den zwaren kastanjeboom.

En bijna tegelijkertijd riepen de beide mannen op een toon van woeste wraakzucht.

— Daar — daar zitten zij op dien langen, grooten tak daar heel bovenaan! Die eene kerel gaat weer schieten!

Inderdaad, daar heel hoog, maar toch nog niet geheel in den top van den eeuwen ouden boom zaten naast elkander op het einde van een dikken tak twee mannen, en een hunner richtte juist een eigenaardig gevormd windpistool weer op, maar hij werd verblind door het sterke licht van de lamp, die Henderson met voordracht in de vensterbank van het tweede raam had gezet en de verraderlijke kogel dien hij afschoot miste zijn doel met vele voeten.

Het was duidelijk dat zij daar hadden willen blijven, in de duisternis, tot zij zich hadden overtuigd dat hun slachtoffer dood was.

En dat treuzelen zou hun noodlot worden.

Met opeengekleemde tanden richtte Brand zijn revolver, en trok den haan over.

Met een doffen kreet viel de man die het dichtst bij den boom was van zijn steunpunt, en stortte omlaag.

Maar de tak, plotseling bevrijd van dat zware gewicht, veerde onverhoeds omhoog, de kerel die zooeven geschoten had verloor zijn evenwicht, trachtte het met een wanhopige beweging nog te herwinnen, slaakte een rauwen kreet, en toen vloog zijn lichaam reeds in een warreling van kleine twijgjes en bladeren door de lucht en stortte omlaag. De man viel op een lageren tak, wel tien meter daaronder en had zijn lendenen reeds gebroken, voor hij met een doffen smak neerplofte op de kleine klinkers van het pad, dat zich achter het huis bevond.

— Hun verdiende loon! bromde Henderson woest. Die laffe schurken! Zouden zij de eenigen zijn — die, die iets wisten, mijnheer Brand?

— Dat moeten wij maar hopen, James — het is heel goed mogelijk dat die kerels met opzet hun kostbaar geheim voor zich hebben gehouden! Hoe zij er achter kwamen is mij niet recht duidelijk — tenzij een hunner inderdaad iets heeft afgeluisterd in het huis van Kendrup! Maar het is nu geen tijd om te praten — het is tijd om te handelen! Als het dan maar niet te laat is! Sluit de gordijnen — ik zal licht maken!

Een oogenblikje later was het weer licht in de kamer, en de dikke gordijnen waren zorgvuldig voor de ramen neergelaten.

Brand trad op het bed toe. Hij huiverde. In een groote bloedplas lag daar het krachtige lichaam, dat zoo tallooze vermoeienissen had doorstaan, dat zoo menigmaal gewond was — en nu geleek het slap en machteloos, en het spierwitte gelaat, de uiterst zwakke pols toonde maar al te duidelijk aan, hoe vreeselijk het bloedverlies was geweest.

En rondom de wonde, daar waar het verband de huid vrijliet, vertoonden zich verdachte, groenachtige vlekjes onder de huis — ten bewijze hoe het bederf van het bloed reeds was voortgeschreden.

Ja, als Raffles niet zoo ontzaglijk veel van zijn bloed verloren had, dan zou het misschien mogelijk zijn.

En eensklaps hief Brand het hoofd op.

Hij begreep dat hij een uiterste poging moest

wagen. Raffles zou stellig verloren zijn, als hij niets deed, want de polsslag werd hoe langer hoe zwakker, de half geopende oogen begonnen hun uitdrukking reeds te verliezen — en zoo moest hij dan dit uiterste wel wagen, want hij kon er alleen maar bij winnen. Mislukte het — dan zou de uitslag dezelfde zijn, als wanneer hij in het geheel niets deed!

Hij greep Henderson bij den arm, die nauwelijks in staat was om zichzelf te beheerschen, en zei, kortaf gebeten:

— Luister, James! Jammeren geeft ons natuurlijk niets. Daar valt mij slechts een enkel middel in, dat mylord nog zou kunnen redden — misschien!

— Laten wij dat middel dan toepassen mijnheer Brand — en onmiddellijk! drong de reus bevend van opwinding aan.

— Daartoe heb ik jou noodig, James! Ben je bereid, zooals je zoo menigmaal hebt voorgesteld, je bloed voor mylord te geven — maar nu in werkelijkheid!

— Neem al mijn bloed, mijnheer Brand! riep Henderson opgewonden, die aanstonds de beteekenis van die vraag scheen te begrijpen. Wat ben ik? Niets — vergeleken bij hem! Ik heb alleen mijn kracht, maar wat is die waard naast zijn verstand? Haast U — en zeg wat ik doen moet!

— Je bovenlichaam ontblooten, James — die sofa daar zoo dicht mogelijk bij het bed van mylord schuiven — en je gereed maken, een halven, misschien wel een heelen liter bloed te offeren! En de hemel geve dat de transfusie zal gelukken!

En terwijl hij haastig de voorbereidselen maakte, zegende Brand zijn gesternte en loofde het aandringen van Raffles zelf, die hem een paar malen aanwezig had doen zijn bij belangwekkende proeven in de ziekenzalen van verscheidene hospitalen, waar hij aanwezig had mogen zijn bij overbrengingen van bloed uit het lichaam van een krachtigen man in dat van een zwaar zieke, als uiterste redmiddel.

Alles was daartoe aanwezig in de voortreffelijk uitgeruste medicijnkast, en spoedig had Brand, na zijn handen zorgvuldig te hebben gewasschen en gedisinfecteerd, de noodige instrumenten uitgezocht, en gereedgezet. Hij durfde Raffles zelfs niet verplaatsen van het met bloed gedrenkte bed — hij moest het er dan maar op wagen, want iedere minuut was kostbaar!

Henderson had intusschen zijn machtige tors reeds ontbloot, en had zich uitgestrekt op de sofa, die tot vlak voor het bed was geschoven, waarop Raffles lag, zoo bleek en onbeweeglijk alsof hij reeds deze aarde had verlaten.

Brand moest onder de allermoeilijkste omstandigheden werken, want hij alleen moest de beide insnijdingen maken, die in normale gevallen tegelijkertijd worden uitgevoerd.

Nu waren de lancetten behoorlijk geflambeerd, Brand had zijn mouwen opgestroopt de gummi verbindingsbuis lag klaar het kleine pompje stond gereed, en Henderson, met stoicijnschen moed en volkomen bereid om in letterlijken zin zijn laatsten druppel bloed te geven voor het behoud van Raffles, lag rustig te wachten.

Toen begon Brand, na den hemel om kracht en een vaste hand te hebben gebeden.

Een weinig boven het verband, onder den oksel, aan de zijde van het hart maakte hij in de borst van Raffles een kleine insnijding, opende den hoofdslagader, en bracht hierin onmiddellijk het glazen buisje van de canula. Hij wist wel, dat in de meeste gevallen, wegens het gevaar van verbloeding, deze slagader niet wordt gebezigt bij bloedtransfusies maar hier drong de tijd en moest alles wel op één enkele kaart worden gezet.

Onmiddellijk trad hij daarna op Henderson toe, die zelfs zijn lippen niet vertrok, toen het vlijmscherpe lancet in zijn zijde drong, de ader werd blootgelegd, geopend, en het kleine buisje erin werd gebracht.

Het deed hevige pijn, daar er geen tijd was geweest voor een plaatselijke amnaese, maar hij beet zich op de tanden, en gaf zelfs geen kik.

En met zooveel geweldige kracht golfde het bloed door dit kerngezonde, machtige lichaam, dat Brand zelfs bijna het pompje niet in beweging behoefde te brengen, want dadelijk spoot de helderroode, levenbrengende stroom door het verbindingsbuisje, en deed zichtbaar de bloedvaten zwellen onder de huid van het witte, schijnbaar doode vleesch van den zwaar-gewonde!

Bijna tien minuten verstreken, terwijl Brand den blik gevestigd hield op het kleine wijzertje van den drukmeter, dat tevens aangaf hoeveel bloed was afgetapt. Henderson werd een beetje bleeker — en dat was alles. Hij hield zich doodstil, en zijn groote, blauwe oogen staarden naar de zoldering, en het was alsof zijn lippen een

gebed prevelden.

En na die tien minuten had Brand de grootste moeite, een juichkreet te weerhouden.

Want zelfs hij, niet veel beter dan een leek, kon zien dat de proef gelukt was! Het vleesch van den gewonde verloor zijn marmerachtig uitzien, werd zacht roze! Een paar malen had Raffles de oogen opgeslagen, en eenmaal had hij zelfs geglimlacht, toen hij begreep!

Dat krachtige, gezonde, rijke bloed dreef de laatste giftige kiem voor zich uit, maakte ze machteloos en vulde de bloedvaten van den gewonde met leven, met nieuwe kracht!

Toen Henderson bijna een liter bloed had gegeven, trok Brand bij hem het eerst voorzichtig de canula weder uit de wonde, zuiverde ze, bond den ader af, legde een verband — met de wetenschap dat de reus den volgenden dag nauwelijks iets meer van de geheele operatie

zou bemerken, behalve misschien een lichte duizeligheid en een ietsje hoofdpijn, en ook die verschijnselen zouden nog denzelfden dag wel verdwijnen.

Met Raffles ging hij omzichtiger te werk, hij verbond met den grootsten zorg de wonde, en bleef bij het bed zitten, het terugkeerende leven gadeslaande.

Toen voelde hij de tastende hand van den reus langs zijn arm glijden. Hij wendde het hoofd naar Henderson, die zich een weinigje op zijn sofa had opgericht, en nu met een trillende stem vroeg:

— Geloof gij, dat het geslaagd is, mijnheer Brand!

— Buiten verwachting goed geslaagd, James! Ik durf zeggen dat mylord gered is — en dat heeft hij aan jou te danken, brave, dappere kerel!

De volgende aflevering bevat:

De Koning van Parijs

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885